

SÖKAREN

1976

KARBETSGRUPPEN FÖR UFOLOGI

NR 7

LÖSNUMMERPRIS 5:00 inkl moms

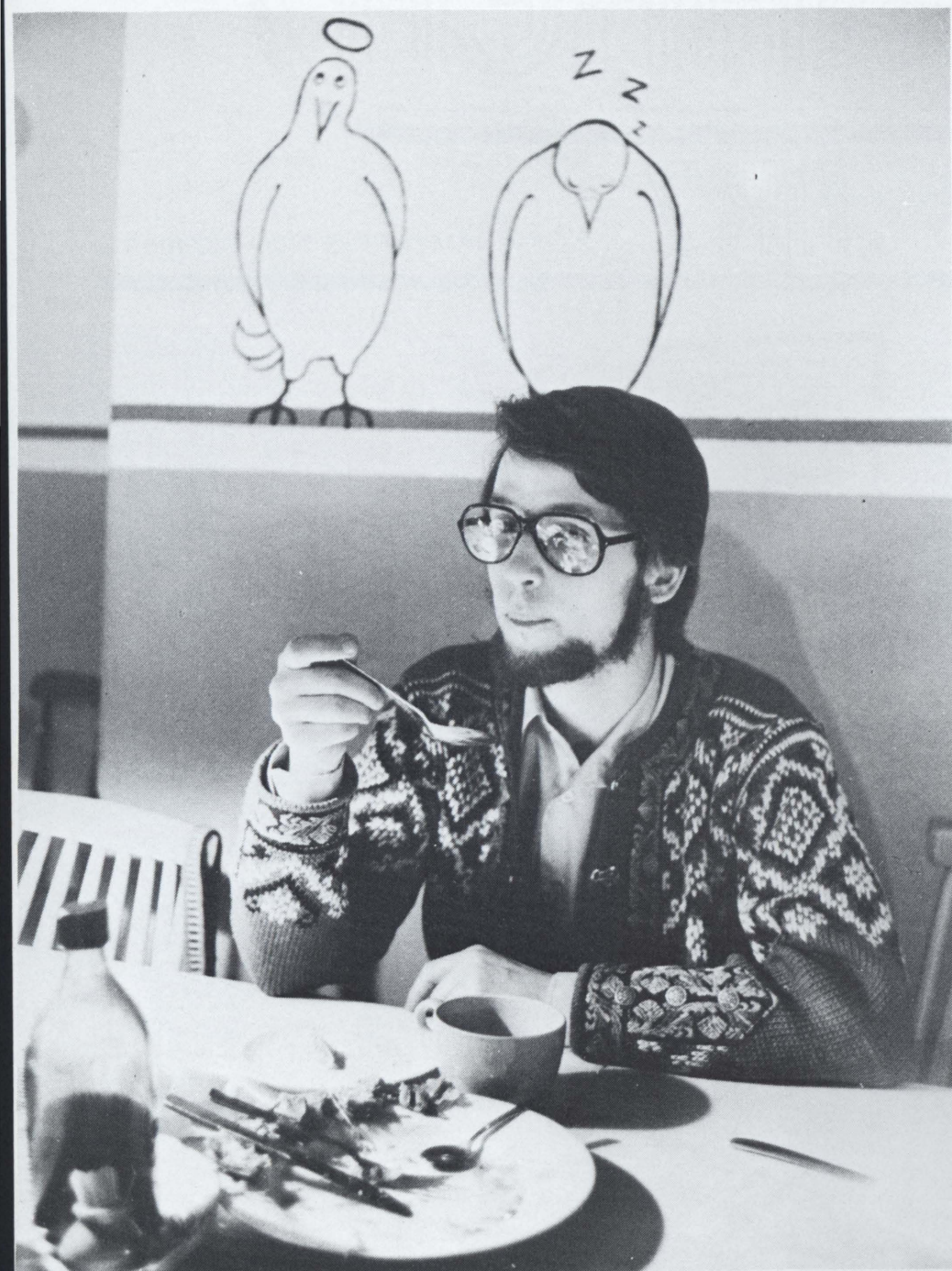

VEGETARISKA MATSTÄLLEN I STOCKHOLM

Det är ett stigande intresse för vegetarismen. Men även många "normalkostare" har upptäckt att vegetabiliska rätter kan vara synnerligen välsmakande. Och det ges många möjligheter att äta vegetariskt ute i Stockholm. Göran Brusewitz har hit-

tat sex ställen och gjort ett reportage, Rein Vålme har tagit några bilder. Ovan ses Gösta Tegerholm och ett par gäster på en liten vegetarisk restaurang, Agnegatan 39.

Var ute-äter man vegetariskt i Stockholm?

Intresset för "den gröna linjen", dvs för vegetarisk mat, ökar. Det finns goda hälsoskäl och etiska skäl till att hämta födan ur växtriket. Den vegetariska hälsokosten är också mycket god — och man känner sig lika pigg efter maten som före.

Reformkostbutikerna är numera talrika, och där kan den som är rädd om sin hälsa köpa hem lämplig mat. Men hur är det för alla som äter ute: vilka matställen i t ex Stockholm serverar vegetabiliska rätter?

Göran Brusewitz har i vår och i sommar gått runt i stan och hittat sex ställen, där vegetarianer och andra, som gärna äter "grönt", kan inta sina måltider. På några ställen serveras både kött och vegetariska rätter.

Solrosen, där reportern på bilden intar en måltid, har tyvärr upphört, sedan reportaget gjordes, och tidigare har ett makrobiotiskt matställe, Fröet, på Jakobsgratan försvunnit. Det talas om att dessa skall återuppstå — om det sker, meddelar vi senare.

Av Göran Brusewitz

AGNEGATAN 39

Jag hörde från Sven Magnusson, som hört av Olle Wedholm, att det skulle finnas en liten bra och billig vegetarisk restaurang på Agnegatan, Kungsholmen. För mig som studerande är det nödvändigt att "hålla på slantarna" — och samtidigt vill jag vara vegetarian så långt det är möjligt. Så en dag beslutar jag att bege mig till Agnegatan.

Jag tar tunnelbanan till station Rådhuset. Därifrån är det bara några minuters promenad till Agnegatan 39, där man i ett fönster ser en enkel skylt: "Vegetarisk restaurang". Jag slår upp dörren och kliver på. Man märker genast att man inte kommit till ett av stans flottare ställen — men där är en fin atmosfär. "Matsalen" är ett rum, och det är inte särskilt stort — som ett mindre kafé. Ett 25-tal sittplatser finns, men det är tveksamt om lokalen kan ta mer än drygt 15 gäster samtidigt. Det finns fyra bord till höger och ett långt bord i mitten. Jag tittar först på en anslagstavla med information om hälsokost samt andliga och filosofiska rörelser och går sedan fram till den handskrivna matsedeln, som är uppsatt invid den lucka till köket där maten beställs och serveras.

Dagens varmrätt är ris med svamp och grönsaker, och som efterrätt serveras äppelkräm. Som dryck väljer jag morotssaft. — Allt smakar verkligen gott, tillagat samma morgon utan andra hjälpmedel än en vanlig spis — inget djupfryst, inga elektronugnar.

Trevlige Gösta Tegerholm — identisk med gamle långdistansskubbaren och svenske mästaren "Spårvägs-Pelle" — står i serveringsluckan och lägger ned sin själ i betjäningen av gästerna. Ingegerd Eriksson befinner sig "bakom kulisserna" — ur gästens synpunkt.

Varje morgon står Ingegerd i köket och gör i ordning maten — dagens varmrätt, ny för varje dag, råkosttallrik samt dagens efterrätt. Förr hade hon hälsokostaffärer på flera ställen i stan. Intill affären på Agnegatan växte den lilla restaurangen fram — och det verkar nu som om det blir restaurang för hela slanten, ty man planerar

Ingegerd Eriksson och Gösta Tegerholm i köket på restaurangen, Agnegatan 39.

att utvidga den delen av verksamheten och upphöra med affären.

Fram till i höstas hade Ingegerd och Gösta anställda, men nu klarar de allting själva och kan därmed hålla kostnaderna nere. Och vad sägs om en varmrätt för 7 kronor, en råkosttallrik för 6 kronor och en efterrätt för 2:50? Sopporna kostar en femma.

När jag efter intagen måltid ber om en intervju, frågar Ingegerd om jag inte vill komma hem till henne. Och dagen därpå gör jag ett besök i hennes lägenhet på Söder. Hon berättar ingående hur hon utvecklats vegetariskt, hur hennes yrkesliv förändrats, om sitt religiösa och andliga sökande och om böcker hon ska skriva. Hon försöker få människor att tänka vegetariskt, att föredra vanlig, men vegetarisk, husmanskost. Maten lagar hon i ordning på morgonen, och sedan öppnar hon serveringen 10.30. En jämn ström av matgäster kommer fram till stängningen klockan 17.00.

Det här matstället var en positiv överraskning för mig — enkel, bra och billig mat samt en gemytlig miljö.

ANNORLUNDA

Om du är vegetarian och vill gå ut och äta med en vän, som föredrar kött, så kan du välja Restaurang Annorlunda, som ligger på Malmsskillnadsgatan 50, intill Hötorget. Den startades för sex år sedan av Nils Tornblad. I början serverades enbart vegetariskt, men matsedeln kompletterades så småningom med både kött- och fiskrätter. Nu ser

veras under lunchtid, 11.00—14.00, 3—4 vegetariska rätter och lika många köttätter. På eftermiddagen har man fler köttätter att välja mellan.

Vid entrén möts man av texten "Salladsrestaurangen för både vegetarianer och köttätare". Ytterkläderna hänger man av för en garderobsavgift av 50 öre. Sedan ställs man inför en stor disk med bland annat många sorters råkost, som allsammans ser friskt och fräscht ut. Jag beställer vegetarisk pannbiff med lök för 13:50. Till detta får jag välja dressing; det finns sex sorter: paprika, senap, Rhode Island, italiensk, Rochefort samt fil med purjolök. För min del blir det Rhode Island. Som tilltugg finns rågmörgås med keso eller keso plus purjolök, för 2:50. Jag tar också morotssaft för 3 kronor. Det finns även druvnektar för samma pris eller någon juice för 1:75 — apelsin, grape eller tomat. Restaurangen har också vinrättigheter: 1 glas rödvin kostar 5 kronor.

Möblemanget består av bord i marmorimitation och sköna, röda läderstolar. Jag slår mig ner vid ett fönsterbord, börjar äta och funderar på vad jag ska skriva om besöket. Jag kan sannerligen inte klaga på mängden mat. Tallriken är fylld till brädden med veg. pannbiff, lök, sallad med rödbetor och vitkål. Det smakar inte dumt, och jag blir alldeles lagom mätt.

Jag har suttit och skrivit ner några rader, men för att få veta mer går jag fram till disken och framför mitt ärende. Just då kommer en av

ägarna in, Johan Tornblad, som är son till grundaren Nils Tornblad och tillsammans med brodern Magnus driver restaurangen. Jag bjuds på kaffe, sjunker ned i en fåtölj och lyssnar. Många par uppskattar Annorlunda, eftersom en av dem ofta av hälsoskäl behöver vegetarisk kost, medan den andre är köttätare. Många gäster äter ena dagen soyagulasch (13:50) och nästa dag något magert kött, t ex rostbiff, kalkon eller tunga. Man behöver inte vara vegetarian för att äta vegetariska rätter!

Vegetarianer och köttätare blandas på Annorlunda. Detta måste väl innebära att synen på vegetarianerna förändras? De är inget lustigt släkte.

— Alldeles riktigt, replikerar Johan. Köttätare upptäcker att det faktiskt är gott med vegetabilier och att det går att variera. Fet mat undviker vi på Annorlunda. I stället har vi råris, skalkokt potatis och ibland bakad potatis.

En delikatess är italigratin, som består av kokta makaroner, varvat med bolognesås, med vit sås överst. Allsammans gratinerat med ost. Kostar 13:50.

Om man vill äta "vanlig mat", så finns t ex strömmingslåda för 13 kronor eller kalops med rödbetor för 13:50.

Som efterrätt finns ofta äppelkaka med vaniljsås för 4 kronor. Kliakakor för diabetiker finns. En kopp kaffe kostar 1:75. En tekanna får man för 2:75. Örtte finns.

Annorlunda har öppet 11.00—20.00. Lördagar 11.15—18.00. Söndagar stängt.

Den första symbolen som Annorlunda hade var en tallrik råkost. Vissa antagonister kallade maten för "kaninmat". Sedan byttes symbolen ut mot — en kanin. Då tystnade man.

MODERNA MUSÉET

På Moderna Muséet, Skeppsholmen, finns ett matställe, som också drivs av bröderna Tornblad. Det har öppet även söndagar, 12.00—20.00. Där finns råkost och någon vegetarisk varmrätt, och man kan sommartid ta brickan med sig och sätta sig utomhus. Den som endast besöker restaurangen, behöver inte betala inträde till museet.

COURAGE

På Drottninggatan 88, inte långt från bokhandeln Vattumannen, ligger restaurang Courage. Den startades av Konsum i mitten av 1940-talet, och då serverades vegetariska rätter samt typiska grillrätter. Hösten 1972 utökade man den vegetariska matsedeln.

Courage har en mångfald olika rätter, grillrätter, husmanskost, vegetariska varmrätter och råkost. Eftersom jag vill vara vegetarian, undviker jag kött och fisk, när detta är möjligt. Mitt val stod därför mellan biodynamiskt odlad råkost och en vegetarisk varmrätt. Jag valde grönsaksbiff. Det finns flera slags dressing — stället specialitet är "Couragedressing", som består av äggula, majonäs, vinäger, anjovisspad, riven gul lök, torrt vitt vin och peppar. Men jag väljer Worcestershiresås.

Flera drycker finns — morot, apelsin osv. — samma pris på alla: 3 kronor. Ett glas druvnektar får svalka min hals.

Det är god smak på det jag beställt, och när jag blivit lagom mätt, ber jag att få tala med föreståndarinnan, som sedan bjuder mig på en lunchmåltid, deras "Gröna brickan" för 10:50. Det är råkosttallrik med valfri dressing, grahamsbulle med keso, mjölk (eller lättöl) och dagens frukt. Då har jag blivit ordentligt mätt.

Jag får slutligen veta att man nyligen fått vinrättigheter. Det har framkommit önskemål från kunder

att kunna dricka ett litet glas vin i samband med måltid, och det går alltså nu.

Från Courage har man möjlighet att ta med ett lunchpaket och sitta på sin arbetsplats och äta.

Courage har öppet 10.00—15.00, måndag—fredag.

När jag går ut från detta matställe, faller mina ögon på devisen "Ät grönt, må skönt", ett slagord som Courage har.

GRÖNA LINJEN

Störst och äldst bland de matställen i Stockholm som uteslutande serverar laktovegetabilisk kost, är Gröna Linjen, Mäster Samuelsgatan 10 (inte långt från T-banestationen Östermalmstorg). Den startades för 33 år sedan och drivs numera av Randi Blomberg, som arbetat där i 23 år, och hennes man Evert.

Lokalerna två trappor upp är en gammal högrestandsvåning, med vackra kakelugnar, där fyra rum disponeras för matsal. Det finns gott om plats — även under rusningstid. — Fotografier av hälso-pionjärerna Are Waerland och J.L. Saxon pryder några av väggarna. I entrén finns affischer och annan information om hälsofrämjande och andliga rörelser. Viss litteratur kan man också köpa genom rockvaktmästaren, Hasse.

Gröna Linjen har alltid flera varmrätter, som man kan välja mellan — tex champinjonkrustader, oshawatallrik (en makrobio-

Bilder: Rein Vålme

tisk, japansk rätt med bla rårisk, grönsaker, kokta havsalger, rädisor och persilja). Soppor kostar 4:50: spenatsoppa, grönkålssoppa. En härlig delikatessallrik får man för 14:— . Jättemackor med grönsakspålåg finns — och givetvis råkost: en stor waerlandtallrik kostar 10:—. Kruskagröt och molinogröt betalar man 5:— för, och det serveras fram till klockan 14.00.

Jag är svag för svamp, så på min tallrik kommer biff med champinjonstuvning för 11:—. Till det tar jag tomatjuice för 2:10.

Gröna Linjen har öppet måndag—fredag 10.45—16.00.

SOLROSEN

Sedan det följande skrevs, har Solrosen lämnat lokalerna på Ångskärs-gatan. De torde avse att öppna igen på nytt ställe, men detta har ännu inte skett, när manuskript till denna artikel levereras.

Så här skrev jag i våras, då jag var stamkund där:

Mellan Gärdet och Karlplan, i en källarlokal på Ångskärs-gatan 4, ligger Solrosen, som drivs av Divine Light Mission (DLM), en freds- och meditationsrörelse. DLM har två lokaler intill varandra, en för "satsang", som är ett slags religiösa sammankomster (se Sökaren 4, 1975), och en för "matklubben" Solrosen. Syftet med matstället är i första hand att DLMs medlemmar ska kunna träffas någonstans och äta bra mat till lågt pris — men andra än rörelsens medlemmar är också välkomna.

Lokalen är modern, enkel och trevligt inredd. 18.00—19.30 varje kväll är den öppen — även helgdagar. Det är medlemmarna själva som efter sitt eget arbete eller efter skolan kommer dit och arbetar — de står i köket, serverar eller diskar. Alla gör arbetet gratis, vilket möjliggör låga priser. På matsedeln står bara en huvudrätt, ny för varje dag. Dessutom finns drycker, dessert och ibland också smörgås.

Huvudrätten kostar 7 kronor och består vid mitt reportagebesök av raggmunk med ugnsbakade lökar, adukibönor och vitkålssallad med dressing. Andra kvällar kan man

äta tex tomater tyllade med svamp, rissallad och kikärter eller grönsakspaj, små vita bönor och rödkåls- och surkålssallad. Vill du ha påfyllning, till samma pris, så är det bara att säga till. Maten smakar utsökt och mättar alldeles lagom, men det är lätt att äta för mycket!

Det finns flera drycker att välja mellan. Ett glas mjölk kostar 50 öre. För 2 kronor får man tex morots-saft, persiko-, äpple-, päron- eller banandricka. Jag väljer denna dag persikodricka, vilken smakar friskt och fylligt. Smörgås med tartex eller gudbrandsdalsost kostar 1 krona.

Dessert får man betala 3 kronor för, och den består idag av kokta fikon med vispgrädd. Annars serveras gärna äppelpaj eller ugnsbakade bananer med vaniljsås och rostade cashewnötter. Det är verkligen delikatesser varje dag.

Slutligen kan man skölja ned maten med en kopp varmt örtte, vilket är gratis.

Anm. Krishnatemplet på Grevgatan 18 har "indisk vegetarisk fest" varje söndag klockan 16.00. Mat och inträde är gratis, men det är säkert lämpligt att skänka en slant till Hare Krishna-rörelsen, om man går dit.

Divine Light Mission har haft en "matklubb", Solrosen, där Göran Brusewitz varit stamgäst. Den har nu flyttat från lokalen på bilden men återuppstår kanske någon annanstans.

BISSE THOFELT

LJUS

SPARKA UN DAN HELA VÅR GRUNDVAL
TA DÖD PÅ VARENDA GUD
UTOM MAMMON
OCH VÅR SJÄL
HAR ÖVERGIVIT OSS

NÄR JORD EJ FÅR VARA JORD
OCH SKOG EJ SKOG
NÄR LUFTEN EJ FÅR ANDAS LJUS OCH KRISTALL
MÄNNISKAN EJ LÄNGRE FÅR VARA MÄNNISKA
VAD NYTTAR DET DÅ TILL ATT FINNAS?

SJUNGANDE VIND
STRYKANDE LIND
VISKANDE LÖV
OVAN MITT HUVUD

VISKANDE SÄD
FLÖDANDE GULD
FLAMMANDE BRÖD

LÅT LIVETS LJUS STRÖMMA GENOM SJÄLEN

Gröna Linjen är Stockholms största helvegetariska restaurang. Den "delikatessallrik", som visas på bilden, finns bland de välsmakande rätterna.

Tre dikter ur diktsamlingen "Ljus" (15:—) vilken kan erhållas från Bisse Thofelt, Oppsjö, Delsbo.

30 år med Martinus världsbild

Av Agne Windmark

Martinus vid 30 års ålder 1920, året innan han fick sin stora andliga upplevelse, samt det hus på Jagtvej i Köpenhamn, där upplevelsen ägde rum. Tredje fönstret från vänster en trappa upp hörde till hans lägenhet. — Han skriver: "Jag kan ej fysiskt erinra mig någon dag då jag icke bett till Gud. Men denna religiositet var min hemlighet, min helgedom. Jesus var mitt högsta ideal och rättensnöre. I alla tvivel och betänkligheter brukade jag ställa frågan: Vad skulle Jesus ha gjort i en situation som denna? Och alltid kom svaret omedelbart."

Där okunnigheten avlägsnas, upphör det så kallade onda att existera.
Martinus

Min vän och medvandrare Sven Magnusson, vars tidskrift Sökaren jag följt sen första numret 1964, skrev nyligen och bad mig åstadkomma en artikel om "den danske vismannen" Martinus. Han sade sig ha märkt att det finns ett stort intresse för Martinus bland läsekretsen.

Det är jag glad för, och jag vill gärna skriva om Martinus världsbild och dess betydelse för mänskligheten. Risken är bara den att jag, med den begränsning som är min, i stället börjar skriva om mig själv och vad mötet med Martinus betytt för mig.

Jag förstår mycket väl nutidens ungdom och dess själsliga oro. När min generation var i 20-årsåldern — och det är dess bättre ett halvt sekel sedan — var livet mycket lugnare och enklare än nu. Man hade ännu en gnutta tro kvar för de "gudfruktiga", man hade världsliga auktoriteter för de "världsliga" och uppfostringsanstalter för de

upproriska. Luften var relativt ren, bilar och flygmaskiner var ännu på larvstadiet, och de flesta föräldrar hade tid med sina barn. Storstäderna var — efter nutida mått — idylliska småstäder med hästspilling mellan gatstenarna och skaror av gräsparvar, som höll rent. Trots alla samhälleliga orättvisor fanns det inte så många hungriga ögon bland ungdomen då som nu.

Man förstår att dagens ungdom i den världsbild den möter lätt blir förvirrad, desperat, endels tuff och övermodig och endels ängslig och olycklig. Intrycken av världens våld och vånda jagar dem via TV-skärmar, radio och tidningar ända in i sömnen. Det är förståeligt, om man söker fly från en brutal, materialistisk tillvaro genom bruket av alkohol, tobak och narkotika — för att inte tala om all den dolda narkotika, som den kemiska läkemedelsindustrin i form av lugnande, sövande, smärtstillande och uppiggande medel gärna står till tjänst med.

RÄDDAD AV FRISKSporten

Det var självbevarelsedriften som redan i 10-årsåldern räddade mitt

liv genom att jag i trotsigt nit började med en hemgjord form av frisksport, innan detta ord ännu var uppfunnet — och tvärtemot husläkarens anvisningar. Mitt hjärta var svårt skadat av digitalis, medicinen mot difteri, och lungorna var utdömda efter en släng av tbc och flera vintrars flämtande i lunginflammation. Doktorn hade viskat något liknande en dödsdom över sonen i min fars öra och gett honom recept på en stark medicin. Jag fick stränga förhållningsorder att inte vara med i gymnastik och inte gå till skolan. Doktors ordination hade det goda med sig att jag gjorde revolt — och tvärtom i alla stycken. Sedan jag slagit ut medicinen i slasktratten, började jag frisksport — och fortsatte med det. Sen började jag "ordinera" frisksport åt andra — genom tidningen med samma namn.

Det tog lite tid innan jag märkte att frisksport inte hjälpte mot själens oro. Det hjälpte inte ens med läsning av bibeln och de stora filosoferna, eller att leva i Gandhis och Schweitzers efterföljd. Men jag kom en bit på väg, upptäckte naturens helgedom, vegetarismens hälsoväg, icke-våldets idé och bönen under.

Här bör kanske inflikas att jag ända sedan barnsben bedit varje dag. Det må vara en s k personlig bekännelse, som dock inte saknar sin udd av spänning. Många sökande människor är väldigt tystlåtna om bönen, nästan generade för att nämna om den. Det borde vi inte vara. Att bedja är lika viktigt som att andas. — Under en av de svåra perser av lunginflammation, jag som pojke gick igenom, förnam jag plötsligt en natt att jag lämnat kroppen och svävade i den andliga sfären. Det var en lätt och befriande upplevelse men på samma gång fylld av bävan. Barn har en naturlig spärr mot att vilja lämna jordelivet i förtid. Min reaktion blev att be en bön om att få återvända, och ett bragelöfte avgavs som "pant". Jag skulle be Fader vår varje dag resten av mitt liv! Det finns ju historier om skeppare, som i undergångens stund på havet avgivit liknande löften — och sedan bittert ångrat sig. Men för egen del måste jag säga att sedan min bön om återvändo beviljats, jag aldrig funnit ti-

den otillräcklig för att be Fader vår minst en gång dagligen — och ibland kan det ha blivit flera gånger, för att fylla ut tomma minuter under dagens färd mot natt. Ofta ber man väl slarvigt och slentrianmässigt, men ber man någon gång Fader vår på rätt sätt, förnimmer man hur genial och osjälvisk den är, den främsta kosmiska bönen, som rätt utsagd och efterlevd visar väg mot det fredsrrike, vi alla inom oss bär bilden av.

UNDRET I STORSKOGEN

Vårvintern 1942 låg vi, ett antal frisksportare, på beredskapsarbete som skogshuggare i storskogen vid Borgvattnet i Jämtland, en ort som har namn om sig att äga en stark "andlig atmosfär". Det hade varit fimbulvinter med djup snö. På mitt skifte hade jag nyss fällt en stor björk, som hängt upp sig mellan ett par granar. Det började mörkna och jag skulle gå hem men vi var förbjudna att lämna något träd som hängt upp sig och kunde bli en dödsfälla för folk. Vid mina ansträngningar kom björken plötsligt rasande ned som en giljotin — rakt över mig. I den meterdjupa snön kunde jag inte fly undan men tog ett steg bakåt, fick ett slag över pannan och "såg rött". Jag kände en domning och trodde att jag redan var över på andra sidan. Men så kände jag på pannan att det bara vara en hudflik, som slitits loss och kom blodet att strömma ned över ögonen. Det var inte själva björkstammen utan en sviktande gren av den som klippt till!

På hemvägen till kojan kom en lyckokänsla över mig. Det känns väl så när man plötsligt blivit räddad från döden? Jag fick en förnimmelse av att detta var inledningen till en andlig upplevelse.

Och mycket riktigt. Det skedde redan nästa dag. Det var en strålande, solig marsdag, och ett par talgoxar satt våryra och kvintilerade på den kubikmeter björkved, jag just fått färdig. En lyckokänsla genomför mig, och jag såg upp mot solen. Då hände något märkligt. Jag såg solen förvandlad till ett jätteöga, som strålade ut alla de högsta egenskaperna hos människan: genomsynning, välsignelse, visdom, allkärlek. Jag blundade ett slag för att sedan se upp igen och förvissa mig om att det inte var ett fata morgana. Nej, bilden var kvar. En stund som syntes mig minutlång lyste solens öga över mig och det stycke ljuvlig norrländsk natur där jag just andades ut från skogshuggarens möda — i en tid då ingen bullrande motorsåg ännu stört storsko-

gens frid.

När jag vände åter till kojan den kvällen, visste jag att jag skulle få svaret på alla mina frågor *när* och *om* jag en gång mötte en människa med den blicken. Men upplevelsen av undret i storskogen skulle till dess förbli min hemlighet.

ETT KORN SOM GRÖR

I december 1946 kom åter denna sökarens oro över mig då jag alltid brukade gå långt ut i naturen, gärna upp på en höjd, för att få ro och klarhet. Så gjorde jag också nu. Det var kväll. Mörka moln skymde månen, men nu lyste en del av den fram som ett groende korn. En röst inom mig sade: — I söder någonstans finns en andlig rörelse i sin grodd. Dit skall du fara. Jag var säker om att få ledning om vägen. Och redan nästa morgon kom ett brev från en frisksportvän i Malmö, som skrev att jag som alltid varit en sådan sökare borde resa ned till Köpenhamn och söka en man där som hette Martinus och arbetade med andlig vetenskap. (Brevskrivaren hette för resten John Boklund, var teosof, och är ännu verksam i Lund eller Malmö, så uppgiften om hans vägledning kan lätt kontrolleras.)

Naturligtvis för jag fortast möjligt till Köpenhamn och fick träffa Martinus. Och min första fråga var:

— Var det hit jag skulle?

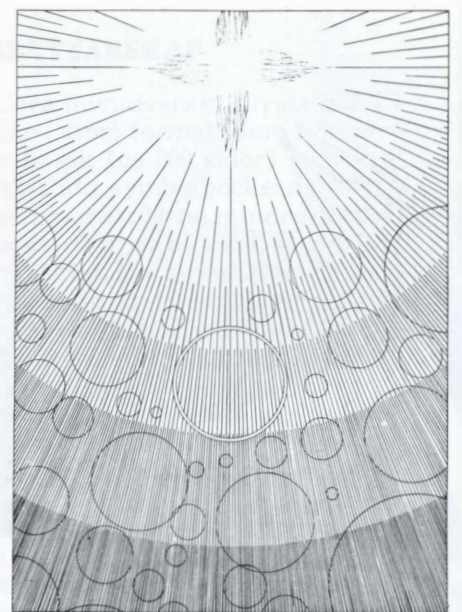
— Ja, det var det, sade han.

Vi som vandrat till uppgivelsens gräns på sökandets ökentorra väg vet ju lite om intuitionens makt och betydelse. I samma ögonblick jag igenkände Martinus som den andlige lärare jag famlat efter i fyrtio år, visste jag också att han snabbt skulle ge svaren på mina frågor. Det var bara att öppna frågepäsen. Först fick jag förklaringen på reinkarnationens gåta och en inblick i allkärlekens väsen. Sen följde svar på svar, och begreppet tid försvann. Jag reflekterade inte ens över att jag genast förstod vartenda ord av detta märkliga danska tungomål, som för en ordinär svensk kan vara lika svårförståeligt som kinesiska. Min sista fråga var denna, som väl bara den som bland människor törs bli ansedd som en däre kan ställa till en vis:

— Hur skall människan vara på jorden?

— Det är mycket enkelt, log han, hon skall vara som solen!

Försök gärna med det när du är i tvivelsmål om hur du skall ställa dig inför mötet med en människa eller en situation. Om inte annat så kan man av det svaret lära sig *le* — och det är ingen liten vinning.

Martinus symbol nr 2, "Skapelseprincipens impulser". Skapelseprincipen betecknas av det lysande korset upptill. De av ringar omgivna strålformationerna uttrycker världsimpulserna. Dubbelcirkeln ungefär mitt i bilden markerar jordklotets mänsklighet. Genom denna går tre impulser: en nedtill, som är på väg att försvinna. Den betecknar naturmänniskornas primitiva gudsdyrkan. Den impuls, som nästan helt uppfyller cirkeln, betecknar Martinus som "den gamla världsimpulsen", vilken efterhand givit upphov till buddhismen, islam och kristendomen. Den översta, ljusare delen av cirkeln betecknar "den nya världsimpulsen", vars födelse — enligt Martinus — f.n. pågår intensivt på jorden.

DÄR OKUNNIGHETEN AVLÄGSNAS...

Att inom ramen för en tidskriftsartikel ge en överblick över Martinus kosmologi eller andliga vetenskap överstiger vida min förmåga. I korthet kan väl sägas att vi nu, från medeltidens känslotänkande och barbari är inne i intelligensens, materialismens och egoismens raseri, då auktoriteterna på alla områden ramlar som käglor för en fullträff. Med all vår "klara" intelligens och kyliga vetenskap står vi närmare att förgifta miljön, utplåna mänskligheten och spränga klotet i stycken än vi ens tillnärmelsevis varit under vår långa canossavandring. Vi har inte ens dragit oss för den dödsfarligaste av alla lekar — att spränga atomen, tillvarons grundsten. Vem som helst, som är begåvad med en gnutta sunt förnuft, kan se att mänsklighetens frist

Martinus under arbete med sina symboler.

na. Men det tar sin tid innan mänskligheten når så långt.

Vilka är då orsakerna — eller rättare sagt orsaken, ty det finns blott en — till det mänskliga eländet? Jo, bristande kärlek. — Man måste längta efter kärleken, innan den växer fram. En sådan längtan finns i miljoner människors sinnen idag, ja, den kan rentav uttryckas som en hunger efter kärlek. Varje naturlig hunger som uppstår i de levande väsendenas medvetande har också möjlighet att mättas. Men det finns ju tusenden som dör av svält! Det gör det — ännu — i denna värld, och det är i själva verket kärlekshunger, de dör av. Alla som dog i gaskamrar och koncentrationsläger, överhuvud alla de som dödades under kriget, dog av brist på kärlek. Kärleksnöd härjar människornas värld."

Vad vi framför allt behöver, fortsätter Martinus, är en "kärleksvetenskap", en upplysning om livslagen, varigenom vi kan lära oss förstå varför förhållandena är som de är på jorden idag och hur de genom den enskilda människans insats kan bli bättre. "Man kan", säger han, "verkligen bannlysa all ofred från sitt eget väsen". Men det är dåraktigt att tro att alla andra också måste göra det för att vi själva skall bli lyckliga. Många förstår inte lagen för tillvaron och kommer därför ännu en tid att löpa runt i krigets ekorrhjul och skapa sitt eget personliga helvete.

EN EFTERSKRIFT SOM STÅR SIG

När jag 1950 översatte Martinus bok om vår rätta, vegetariska föda med titeln "Den fullkomliga födan", tillfogade jag en efterskrift, vars slutord allttjämt stämmer med min tro. Ty — Martinus har inte förändrats till sitt väsen under de 30 år jag känt honom och lyssnat till hans lärdom. Tvärtom måste jag säga, att jag — som av naturen är en kritisk människa — hittills inte funnit ens tillstymmelsen till oklarhet, överdrift eller brist på logik i hans på intuitionens grund och vetenskapligt tänkande grundade förklaring av världsbilden. — Och så här lyder det omdöme jag skrev den gången, för 26 år sedan:

— Vad Martinus är satt att förkunna är något som inte kan trum-

petas ut. Det växer av egen, inneboende kraft — såsom kornet gror i jorden och spränger sitt hölje.

Däröver sveper storm och regn, däröver lyser sol och stjärnor.

Men fröet gror i stillhet och mognar när tid är.

Martinus verklighetslära kommer efterhand att vinna insteg varhelst människor lever och verkar på vår jord. Den kommer att frigöra, förlösa och lyckliggöra och leda våra steg vidare ur den brand, dit vi nu viljelöst synes styra.

Millioner, som hungrat efter mera än bröd, skall genom den på nytt känna storheten i att vara människa — eller på väg till detta.

P.S. Det kan vara en berättigad fråga i Sökaren, hur Martinus ställer sig till andra livsåskådningar, religioner och världsbilder. Svaret är att han på alla områden anbefaller en fullkomlig tolerans. — Den grupp eller åskådning, säger han, där du känner värme, är den rätta för dig just nu. D.S.

KONTAKTADRESSER FÖR MARTINUS KOSMOLOGI

Huvudcentrum: Martinus Institut
Mariendalsvej 94—96
DK-2000 KÖPENHAMN F.

Sommarkoloni — med undervisning och vegetarisk kost:
Kosmos Ferieby,
Klint
DK-4500 NYKÖBING Sj.
(Anmälan till Institutet, adress ovan.)

Sverigecentrum: Stiftelsen Martinus Institut i Sverige,
Trasthagen 5,
181 42 LIDINGÖ
Tel. 08/766 40 09.

Martinus-stiftelsens bokförlag:
Hälsans förlag AB,
Vasavägen 9,
181 41 LIDINGÖ
Tel. 08/767 38 17.

Göteborgsområdet: Martinus kosmologi
Första Långgatan 36,
413 27 GÖTEBORG
Tel. 031/24 97 71.

Internationell vecka i Kosmos ferieby 1970.

MARTINUS FÖRFATTARSKAP

omspänner först och främst det stora huvudverket Livets bok i 7 delar om sammanlagt ca 3.000 sidor i stort format. Som komplement till Livets bok fyller boken Logik (ca 300 sidor) en viktig uppgift liksom de nyligen färdigställda symbolböckerna I—III, Det evige verdensbillede. Därtill kommer ett 30-tal mindre böcker, som avhandlar intressanta epoker och detaljer av livet, såsom Bönens mysterium, Bisättelse, Julevangeliet, Kulturens skapelse och Den fullkomliga födan. För närvarande är Martinus sysselsatt med sammanfattningen av den nya världsbilden i form av Det tredje testamentet, som i motsats till övriga böcker kommer att utges på ett kommersiellt förlag i Danmark.

Martinus böcker är under översättning till de stora världsspråken, bl a engelska, tyska och esperanto. En hel del av dem finns redan nu tillgängliga på svenska, bl a de 3 första delarna av Livets bok.

Studiegrupper i Martinus kosmologi finns över så gott som hela världen; inte minst vårt land är lyckligt lottat därvidlag. Särskilt har Stiftelsen Martinus Institut i Sverige under ledning av ingenjör Sigge Westerlund lagt ned ett stort och framgångsrikt arbete på anordnandet av weekendkurser i ett flertal orter i landet, vid vilka vegetarisk kost serveras. (Förfrågningar kan göras per telefon 08/767 31 29.)

En högt kvalificerad föredragshållare har Martinus Institut i Mogens Möller, som under större delen av året har en vidsträckt del av Europa till arbetsfält. Särskilt i Tyskland, England och Holland har han gjort stora insatser vid sidan av det så att säga "ordinarie arbetet" i Danmark, Sverige och Norge. Månatligen under vår- och höstsäsongen talar han i Helsingborg, Malmö, Göteborg, Jönköping, Stockholm och andra städer. Sommartid verkar han på Kosmos Ferieby på Själland, där den sista juliveckan sedan några år är vigd åt en internationell kurs, till vilken besökare kommer från stora delar av världen. En värdefull insats i feriebyn görs av svenskar, såsom Sylva Hansson och Sune Lindström. Kosmos Ferieby är ett vegetariskt paradiset vid Kattegatt med en underbar, rogivande atmosfär, där man växelvis kan ägna sig åt uppbyggande friluftsliv och lyssnandet till lättförståeliga föredrag (på "skandinaviska") om livets mening och innehåll.

Planer på en internationell högskola i Martinus kosmologi går med stora steg mot sitt förverkligande inom Feriebyn på Klint där tills vidare undervisningen sker i den stora föredragssalen och i samtalsgrupper i solariet.

A.W.

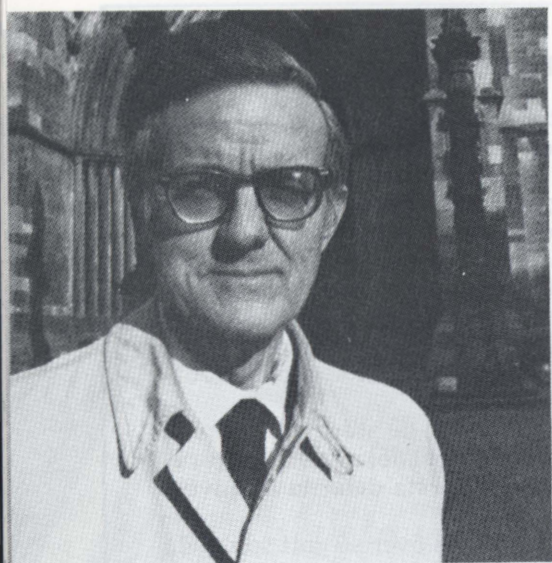
är kort, mätt med de mått vi själva lagt ut.

Men dessbättre bestämmer vi inte över tillvaron. I makrokosmos finns planen för vårt uppvaknande och jordens ljusnande framtid. I rätt tid har vid olika epoker världslärare uppträtt, som på intuitionens väg blivit redskap att leda mänskligheten vidare ur de katastrofhot, den hamnat i.

Martinus har med sitt kosmiska medvetande, vilket han som en olärd men renhjärtad "vardagsmänniska" nådde vid 30 års ålder, den kontakt med Gudomen eller den helige ande, som gör att han som ett lyhört redskap kan ta ned den kosmiska vägledning, vi nu behöver för att styra ut ur en hotande världsbrand och lära oss att — en gång — leva i inbördes fred och allkärlek. Detta betyder naturligtvis inte att hela mänskligheten på en gång skall komma rusande — efter att ha läst Livets bok — och bli änglar på jorden. Nej, vi får nog fortsätta följa utvecklingens väg. Men genom kunskap om livets och universums lagar kan vi underlätta vårt eget öde och kanske bli till nytta för andra. En bland de maximer Martinus strött omkring sig, lyder också:

"Där okunnigheten avlägsnas, upphör det så kallade onda att finnas till."

Detta är ett visdomsord, som tål att tänkas över. Endast genom kunskap om de andliga krafterna kan vi blanda känsla och intelligens på rätt sätt och nå intuitionens rike. Då vet vi vår väg.

Fall av reinkarnationstyp i Indien

*Professor Ian Stevenson
fortsätter sina undersökningar*

1966 utkom professor Ian Stevensons rapport "Twenty Cases Suggestive of Reincarnation", där han ingående redogör för undersökningar han gjort av tjugo fall som för tankarna till återfödelse. Den boken får betecknas som ett av de viktigaste arbetena inom parapsykologin i vår tid — och det är beklagligt att vi inte har fått en svensk översättning. Förra året kom en andra bok av Stevenson om fall av reinkarnationstyp. Den heter "Cases of the Reincarnation Type. Ten Cases in India". Det är alltså fråga om tio indiska fall.

Den andra boken ger inget nytt ifråga om undersökningsmetoder, upptäckter och slutsatser. Den kan uppfattas som en utvidgning, inte en fördjupning, av Stevensons tidigare arbete. Det rör sig om nya fall, men de är lika de förut presenterade. Forskarens arbetssätt är det samma som förut, fast förbättringar har skett i detaljer. Boken om de tio fallen i Indien sprider inget nytt ljus över problematiken. Stevenson har visat — som förut — att fallen är paranormala till sin karaktär: barn upplever sig ha minnen av tidigare liv, och de kan riktigt nämna (och känna igen) människor, ting och händelser från det föregående livet, och dessa "minnen" kan inte förklaras på normalt sätt.

Sammanlagt är det mer än 150 fall av reinkarnationstyp som Stevenson och hans medarbetare har under studium i Indien. 105 av dessa har hittills blivit väl undersökta — 60 har manlig huvudperson och 45 kvinnlig; i sex av fallen är den föregående inkarnationen av annat kön än den nuvarande. Det finns gott om fall av denna typ i de asia-

tiska länder där Stevenson framför allt har bedrivit sin forskning: Indien, Sri Lanka, Thailand, Libanon och Turkiet (men efter upplysningar han fått, tror han att de kan vara lika talrika i vissa andra länder). I USA och Europa är de färre, men saknas inte. Fallen i västerlandet är lika de asiatiska, fastän de västerländska barnen i allmänhet inte säger sig minnas så många detaljer om det föregående livet som sina asiatiska motsvarigheter. — Flera gånger har det hänt att Stevenson vid undersökning av ett fall har fått höra talas om andra i närheten. Sammanlagt rör det sig om cirka 1.300 kända fall i skilda delar av världen, men Stevenson understryker att det verkliga antalet måste vara långt större.

Professor Stevenson trampar på i samma fotspår som tidigare. Det publicerade materialet har växt men inte förändrats. Men han undersöker inte bara nya fall, utan återvänder också till gamla genom att ta ny kontakt med berörda personer, varvid han bland annat kunnat observera barnens utveckling, sedan de blivit äldre. Han skriver: "Jag anser det särskilt viktigt (och intressant) att iaktta hur i de flesta fall minnesbilderna av det föregående livet bleknar när barnet blir äldre, och hur sådant beteende som påminner om den tidigare inkarnationens beteende, består längre och ibland varar in i vuxenåldern, fastän även dessa karaktärsdrag gradvis minskar och försvinner under intryck av nya upplevelser."

En del kritiker av Stevensons arbete har menat att han kan ha blivit missledd av asiater som velat överbevisa honom om reinkarnationens verklighet. Stevenson bestrider

detta och säger bla att genomsnittsmänniskan i Asien är nästan helt upptagen med arbete för sin och familjens försörjning. Hennes lott är hård, och hon har inte mer intresse av att övertyga en västerlänning om reinkarnation än en genomsnittlig farmare i Iowa eller en bryggare i München har att omvända en asiat till kristendomen. Åtskilliga indier, i synnerhet i byarna, har inte ens hört talas om reinkarnation. Och det är i byarna som Stevenson har träffat på de flesta fallen.

De båda berörda familjerna bor i allmänhet i skilda men relativt närbelägna samhällen. Men det förekommer även fall där den föregående och den nuvarande inkarnationen tillhör samma familj — fast dessa fall synes, naturligt nog, mindre märkliga och blir därför inte omtalade i pressen.

Man kan undra: har barnen, som "minns", något att säga om en tillvaro mellan inkarnationerna? Stevenson omtalar att endast få av de indiska barnen berättar om ett mellantillstånd. När uppgifter någon gång förekommer, är de i allmänhet fragmentariska — till skillnad från liknande fall i Burma och Thailand, där mer detaljerade upplysningar om mellantillståndet ges. Ett litet fåtal indiska barn har dock berättat om händelser som inträffat efter döden och före den nya födelsen och som de säger sig minnas. Några kan erinra sig kremeringen av sin kropp och andra minns hur de leddes till det hem, där de senare föddes på nytt. Några berättar om paradisiska förhållanden och möten med vise eller to m gudar.

Hur är det med den själavandringstro, vanlig i Asien, som inne-

bär att en människa har varit och kan bli djur? Jo, säger Stevenson, i det indiska materialet saknas stöd för denna tro, medan det däremot i Burma och Thailand, som är buddhistiska länder, finns påstående hos barn att de levt som djur tidigare. Stevenson kan inte förklara denna skillnad.

Beträffande det *mönster* som vi tidigare talat om, men som Stevenson inte tycks fästa särskilt stort avseende vid, nämligen att den föregående inkarnationen nästan alltid avlidit *för tidigt*, genom sjukdom, olyckshändelse, mord, avrättning, så finns detta även i den nya boken. Visserligen hade två av de föregående inkarnationerna uppnått mycket mogen ålder vid dödstillfället, men där fanns misstankar om mord (förgiftning) vilket skulle innebära för tidig, onormal död, så man kan inte säga att de klart avviker från mönstret.

Fallet Gopal

Här följer nu en kortfattad redogörelse för fallet Gopal Gupta, som är det första i Stevensons nya bok.

Gopal föddes i Delhi den 26 augusti 1956. Han är ende sonen i familjen och har en yngre syster. Fadern var bensinstationsföreståndare, då de första händelserna ägde rum, men har senare startat egen firma som säljer maskindelar.

När familjen Gupta första gången märkte något ovanligt hos Gopal, var han ungefär två och ett halvt år gammal. Familjen hade en gäst. Gopal gav gästen vatten i ett glas, men när han ombads att ta bort det använde glaset, förvånade han alla med att säga: "Det bryr jag mig inte om. Jag är en Sharma." (Sharma är en brahminkast; familjen Gupta tillhör en lägre kast.) Sedan fick han ett raseriutbrott och slog sönder flera glas. När man bad Gopal att förklara sitt beteende sa han att han var från Mathura, där han hade annan far och två bröder, av vilka den ene hade skjutit honom. Han nämnde också andra detaljer, såsom att han grälat med sin fru och hade ägt en firma som hade med mediciner att göra. Firman hette Sukh Shancharak. Han sa vidare att han var ägare till ett stort hus med många tjänare, vilka tog hand om alla använda kökskärl.

Gopals fader nämnde sonens påstående för bekanta. Detta ledde omsider till att uppgifterna om det tidigare livet förknippades med en välbärgad affärsman, Shaktipal Sharma i staden Mathura, vilken 34 år gammal blivit skjuten till döds av sin yngre bröder i maj 1948.

Men Gopals påstående började inte kontrolleras förrän 1964, när fadern i religiöst ärende för första gången besökte Mathura och då passade på att uppsöka det företag, Sukh Shancharak Company, som Gopal hade nämnt, för att höra om sonens påstående stämde med verkligheten. Detta ledde till att Gopal, åtta år gammal, konfronterades med medlemmar av sin påstådda tidigare familj, och han kände igen sin hustru, sin syster och systerson från det föregående livet. Senare fick Gopal besök av sin äldre broder (i det tidigare livet) och dennes hustru, och han kände igen dem. Däremot kände han inte riktigt igen en av sina (Shaktipals) systrar. En tid därefter inbjöd hon och hennes man Gopal och hans familj till sitt hem. Då kände Gopal spontant igen sin yngre broder, som mördat honom. (Denne hade dömts till livstids fängelse men släppts fri efter några år på grund av sjukdom.)

I mars 1965 togs Gopal för första gången till Mathura. Han var då nästan nio år gammal. Besöket väckte stor uppmärksamhet. Shaktipal hade varit en prominent person i samhället, och tidningarna skrev om fallet. På så sätt nådde informationer om det till sist Stevenson.

I oktober 1965 började forskare intressera sig för Gopal och gjorde intervjuer med honom och med personer som varit vittnen till hans uttalanden samt med sådana som känt Shaktipal väl. I mars 1969 började Stevenson själv undersöka fallet och gjorde under kommande år flera besök hos berörda personer av vilka de flesta inte talade någon engelska, så att tolk fick användas. Men flera medlemmar av familjen Sharma var välutbildade och talade flytande engelska.

Fallet Gopal undersöktes ovanligt sent. Det finns annars i den nya boken flera fall som började studeras endast veckor eller månader efter de viktigaste händelsernas början. Gopal var nästan nio år gammal, när han första gången konfronterades med och kände igen flera personer från det föregående livet. Det är en ålder då många "reinkarnationsbarn" redan har glömt alla minnena. Gopal misslyckades med att identifiera några personer (och fotografier av personer) som Shaktipal hade känt mycket väl. Han kände inte igen två av Shaktipals svågrar och en av dennes söner och inte heller en person som varit anställd hos Shaktipal.

Stevenson presenterar en lista på 46 påstående som Gopal gjorde om

sitt föregående liv och av vilka nästan alla kunnat bekräftas. Här några av dem:

Han (Shaktipal) var en Sharma. Han hade tjänare som tog hand om kökskärlen på bordet. Han kom från Mathura. Han ägde ett mycket stort hus i Mathura.

Hans företag kallades Sukh Shancharak.

Företaget handlade med mediciner. Företaget hade en utställningslokal.

De hade också ett hus utanför staden, vilket hade en trädgård.

Han hade en bil.

Han åkte till college i bil.

Han tog graden M.A. (ung. fil. mag.).

Han drack vin vid examen (ej verifierat).

Han skakade en gång hand med dr Radhakrishnan vid Agrauniversitetet (ej verifierat).

Hans företag brukade ge medicin gratis till de fattiga.

De hade en tjänare som hette Moto eller Kallu (ej verifierat).

Hans anställda var lyckliga, eftersom han brukade ge dem vin.

Han var en av tre bröder.

Hans yngre broder brukade dricka mycket.

Hans yngre broder var gift med en kvinna från Assam.

Han bad sin hustru om penninghjälp, men hon vägrade.

En av hans bröder sköt honom.

Han sköts i bröstet.

Gopal igenkände också åtskilliga personer (bl a på fotografier), saker och platser från det tidigare livet.

När de kom till Shaktipals hus i Mathura, sa Gopal: "Detta är mitt hus." Inne i huset sa han: "Detta är mitt vardagsrum." När han rörde vid pianot i Sharmas hus och blev förebrädd för detta, svarade han: "Varför skulle jag inte röra vid det? Det tillhör mig." I ett annat rum yttrade han: "Detta är mitt sovrum." På vägen till Shaktipals företag, försökte hans fader missledda honom, men Gopal sa: "Behandla mig inte som ett barn. Jag vet vägen."

Gopal hade en stark identifiering med Shaktipal. Han ville tex ta med sig ett fotografi av denne som familjen Sharma hade visat honom. Han hade också flera karaktärsdrag gemensamma med Shaktipal: Han visade tillgivenhet för en av Shaktipals systrar men förhöll sig kallsinnig till dennes änka. (Shaktipal hade varit olyckligt gift.) Gopal tyckte om god mat, i synnerhet apelsiner. Han var noga med klä-

Forts. på sidan 25

OSJÄLVISKHET SOM LIVSSTIL

Storkollektiv på kristen grund

Av Per Schmeling

Historiskt sett är rätten till fri religionsutövning en lyx. För bara 150 år sedan godtogs varken samvets-skäl eller bibelcitat; hela Europa präglades av den officiella kyrkans intolerans. Den unga staten i Amerika, USA, var däremot annorlunda, och dess vidsynta författning gav alla förföljda sekter en chans.

I Sydtyskland förberedde Georg Rapp sina anhängare på färden över Atlanten; det skulle bli upptakten till den fascinerande historien om ett 100-årigt liv i utopistisk religionsgemenskap. Många åkte med bitterhet från sitt hemland och sade att de "hellre skulle äta rötter än stanna kvar i Württemberg". Rapp reste i förväg för att köpa upp jord, medan hans trogne vän Frederick Reichert organiserade avresan för flera hundra familjer. Sensommaren 1804 anlände emigranterna i tre skepp till Nordamerika, sammanlagt mer än 700 personer.

Många av nykomlingarna var fattiga, och godhjärtade människor i Philadelphia samlade in 660 dollar, som överlämnades till Rapp för att de värst nödställda skulle klara sig över vintern. Kanske var detta den första signalen till egendoms-gemenskap, ty flera anhängare gav redan nu sina kontanter till den gemensamma kassan. De 1200 hektar mark, som Rapp valt ut i västra Pennsylvania, kostade över 10 000 dollar, så pengar måste fram på något sätt.

Mitt i kallaste vintern, januari 1805, samlades ett 30-tal familjer i den inköpta vildmarken, mark röjdes och blockhus byggdes. Så många som möjligt inkvarterades hos de fåtaliga farmarna i trakten, livet var hårt och nöden aldrig långt borta. I denna svåra tid beslöt man sig för att förverkliga den broderskärlek, som strängt taget borde vara naturligt för alla sant kristna. Den 15 februari 1805 undertecknades deklarationen om egendoms-gemenskap, som samtidigt garanterade social trygghet för alla. Allt som var och en skänkte upptecknades i en bok med löfte om återbetalning om man vid ett senare tillfälle ville lämna organisationen. På detta sätt grundades Harmony Society, som skulle få

stor betydelse som förebild för liknande egendomslösa grupper i USA. Och man kunde stödja sig på bibeln, Apg. 2:44-45: "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina jordagods och delade med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde".

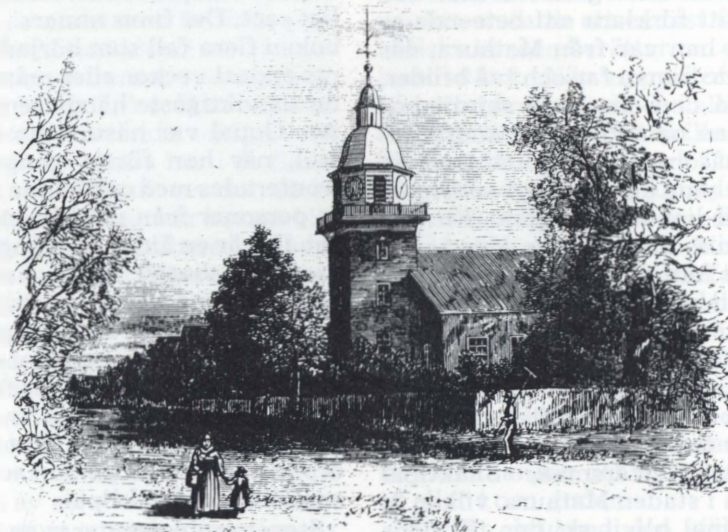
Men alla ville inte vara med Rapp på sådana villkor; hans grupp bestod nu av 450-500 personer. Många anhängare, som under vintern tvin-

gats bosätta sig på andra platser, grundade sina egna församlingar utan att leva som de första kristna efter Apg. 2:44. Alla fick de arbeta hårt i det nya landet för att bygga upp en ny tillvaro.

Harmonisterna slet för att klara sitt uppehälle över nästa vinter. Sommaren 1805 byggdes 46 timmerhus och man röjde, planterade och sådde. Vintern kom, livet var hårt och förmodligen trångt i de små stugorna, men ingen led nöd. Alla

Assembly Hall, Economy

Kyrkan i Economy

svårigheterna hade sammansvetsat gruppen till en stark känsla av gemenskap, ständigt uppmuntrade av Rapps religiösa budskap.

Många nykomlingar från Württemberg passade inte in i denna nya samhörighet och måste avvisas, ty Rapp var en principfast personlighet med höga krav på anhängarnas gruppsolidaritet och moraliska halt.

Rapps förkunnelse var ursprungligen enkel och kraftfull. Ett kristligt sinnelag fordrade att man också utövade de kristna dygderna i sitt dagliga liv. Jesu återkomst var inte långt borta och det var hög tid att utestänga världens synd och i broderskap leva på rätt sätt. Att leva i celibat var riktigt för ett fåtal som höjt sig över genomsnittet. Redan i Württemberg hade Rapp börjat att leva i celibat, men då hade han hunnit sätta en dotter och en son till världen.

Bara Rapps kraftfulla personlighet kunde motverka svåra inre slitningar åren 1806-7. En maktkamp ägde rum samtidigt som anhängarna lojalt arbetade på att omvandla vildmark till kulturbygd. Flera medlemmar uteslöts och de övriga godtog Rapps överhöghet. Till sist gick en våg av religiositet genom sekten, man bekände sina synder och längtade efter ett rent liv. Och nu vinner en ny och viktig tanke fotfäste bland anhängarna: celibat accepteras som det rätta sättet att leva. Det sista äktenskapet som registreras 1807 gäller Rapps egen son John. Sedan dröjer det till 1817 tills Rapp lättade på reglerna och tillät ett fåtal äktenskap. Det var aldrig fråga om förbud, men i praktiken fungerade Harmony som ett samhälle där könsamgång inte borde förekomma.

Rapps son John hann i alla fall bli far till en dotter Gertrude, som senare skulle bli en stötta för hela kolonin. John tycks aldrig ha stått högt hos fadern, som vid denna tid to m adopterade Frederick Reichert. John dog vid en olyckshändelse några år senare.

De svåra åren var förbi. Sekten byggde under den närmaste tiden upp en liten stad med namnet Harmony. Varje familj hade sitt hus med stor trädgård och eget hushåll. Alla yrken var representerade och en mångsidig verksamhet utvecklades. Man började med kyrka, skola, kvarn, djurstallar, smedja och naturligtvis jordbruk i stor skala. Organisatören framför andra var Frederick, som lade ner all sin energi på att få Harmony att fungera som ett paradiset på jorden. Med varje år blev Harmony allt-

mer blomstrande och jordbruket utvecklades jämsides med industriell verksamhet. År 1811 bodde 800 personer i Harmony och följande lista säger en del om det dagliga livet i staden:

100 bönder, 3 herdar, 10 murare, 3 stenhuggare, 3 tegelslagare, 10 snickare, 2 sågare, 10 smeder, 2 vagnmakare, 3 träsvavare, 2 spikmakare, 7 tunnbindare, 3 repslagare, 10 skomakare, 2 sadelmakare, 3 garvare, 7 skräddare, 1 bryggare, 1 trädgårdsmästare, 3 mjölnare, 2 oljeslagare, 1 slaktare, 6 färgare, 2 hattmakare, 2 keramikere, 2 varp-upsättare, 17 vävare, 2 kardare, 1 butiksföreståndare, 1 värdshusvärd, 1 whiskeytillverkare (!) och därtill lärningar och assistenter av alla slag.

Harmony blev snabbt en ekonomiskt solid organisation utan bekymmer om timlig och social välfärd. Visserligen stod Jesu rike för dörren, men detta var inte anledningen till ett liv i lättja.

Omvärlden betraktade Harmony med förundran. Harmonisterna gick omkring i enhetlig och enkel klädsel, de talade tyska och hade i allmänhet ingen kontakt utåt. Livet var så behagligt det kan bli utan det motsatta könets stimulans. Ingen världslig eller kyrklig myndighet störde idyllen, en oas i en tumultartad omvärld.

Kontakten utåt sköttes av värdshusvärden, som gjorde sin rörelse till en attraktion. Frederick fungerade som industriledare och kontaktman på hög nivå. Han gjorde kolonin och sig själv känd som tecken på hög kvalitet. Han kämpade i början med det engelska språket men blev så småningom en mästare på att uttrycka sig i skrift.

Rapp överlät all organisation på Frederick och ägnade sig åt anhängarnas andliga uppbyggnad. Han brydde sig däremot inte om förlorade får, som lämnat Harmony. Många avfallingar talade i sin besvikelse illa om Rapp och hans "kloster". Flera processade för att få ut sina andelar, som harmonisterna de första åren hade svårt att betala tillbaka. Men domstolen gav alltid kolonin rätt, och ingen kunde få ut ersättning för utfört arbete, i det fallet var de skrivna överenskommelserna vattentäta.

Ett liv i celibat skulle bli en ledstjärna under sektens 100-åriga historia. Detta är märkligt med tanke på att man och hustru fortsatte att bo under samma tak. Med 1813 års utgång hade 262 barn fötts, under tiden 1814-24 tillkom 69 barn och 1825-30 sjönk siffran till 25. Många av dessa barn hade fötts av äkta

makar, som lämnat kolonin i samband med sitt giftermål och ett antal år senare kom tillbaka med frukterna av sitt fall från celibatets höjder. Ibland tillät man inte de återvändande att bo tillsammans. Rapp höll strama tyglar, hans hjord skulle hållas så ren som möjligt.

Men harmonisterna var inte nöjda med det geografiska läget. De hade inte land nog för att ta upp flera anhängare och de saknade tillgång till rinnande vatten för att driva alla maskiner, som den driftige Frederick ville utnyttja. Dessutom hade deras vinodlingar slagit fel, klimatet var inte tillräckligt mildt och är man bördig från Württemberg så vill man odla vin. Harmonisterna var förstas måttliga med starka drycker, den omtyckta whiskeyn av egen tillverkning drack de inte själva, utan den såldes.

Våren 1814 sändes folk ut för att söka ett nytt område. På kort tid hade de bestämt sig för ett stort område i Indiana vid floden Wabash. Den här gången led harmonisterna inte brist på kontanter. Uppbyggandet leddes av en utvald förtrupp med Rapp själv i spetsen. Men mystiska sjukdomar, antagligen malaria, fick arbetet att avstanna i månader. Priset för den nya staden fick betalas med 20-talet döda redan innan år 1814 var till ända. Frederick kom till hjälp med mer folk och förnödenheter. När han efter nyåret kom tillbaka till Harmony var stämningen dålig. Av brevväxlingen framgår att några anhängare lättat på celibatet när ledarna var borta, och detta ledde naturligtvis till bråk tills ordningen återställdes.

Under våren 1815 övergavs Harmony, alla anläggningar såldes för 100 000 dollar. En ny vildmark väntade på att röjas, och med stor energi byggdes den nya staden New Harmony. Sumpmarkerna i närheten dikades ut och harmonisterna kunde så småningom glädja sig åt en hälsosam vistelse i ett land där vinet frodades och där livet gick i organiserade banor.

Man måste komma ihåg att Indiana vid denna tidpunkt var vildmark. Postgången var bristfällig, varor måste transporteras per båt eller på de väldiga pionjärvagnarna. Enhetlig valuta fanns inte, de privata bankerna gav ut egna sedlar, och därför kunde pengar på en ort vara oacceptabla på en annan. Harmonisternas närvaro i Indiana uppskattades mycket, och Frederick deltog i den kommitté som utarbetade delar av den nya statens författning. I New Harmony spela-

de statens första orkester, där fanns ett tryckeri och biblioteket var större än delstatens eget. Harmonisterna omsatte en mängd varor och gav t o m en tid ut egna sedlar.

Besökare skildrar med förvåning och beundran hur livet levdes på denna fjärran ort. I ett brev från den 16 augusti 1819 berättas hur vetestkörden påbörjades. Ut tågade orkestern, följd av skördemännen, kvinnorna och sist de unga flickorna, "den vackraste procession jag någonsin sett". På kvällen återkom alla efter en dag av måttligt och glädjefyllt arbete. Besökaren berättar hur var och en hämtade mjölk hos mjölnaren allt efter behov, eller medicin på apoteket, kläder i affären, och annat som de kunde behöva.

Harmonisterna uppmuntrade nya anhängare från Würtemberg att ansluta sig till dem. Men resan över Atlanten var osäker och många fick man hjälpa sedan de av samvetslösa kaptener blivit ilandsatta i Norge eller någon annan avlägsen ort. Och nykomlingarna hade svårt att anpassa sig till Rapps livsstil, som ju efterhand blivit alltmer skärpt. Det sista förbudet riktade sig mot användning av tobak, och besökaren från 1819 såg inte det groende missnöjet, som senare skulle blossa upp i öppen revolt. Värvingarna blev i alla händelser en besvikelse och inställdes. Kolonin bestod av omkring 800 personer och skulle aldrig bli större.

Rapp betraktade nu sina anhängare som utvalda av Gud att möta den återkommande Messias och verkade ivrigt för ett liv i helighet. Boken med de detaljerade listorna över vars och ens ursprungliga bidrag brändes som tecken på ett utvecklat broderskap i bibelns anda. Men det är ingen tvekan om att Rapp med sin helt dominerande personlighet drev igenom sin vilja mot mångas innersta önskan.

Det är inte helt klart varför Rapp beslöt sig för att flytta hela kolonin tillbaka till Pennsylvania. Skälen var säkert flera. I Indiana kände man sig inte accepterade, medan folket i Pennsylvania godtog de tyskspråkiga harmonisterna som jämlikar och kontakten var god med andra religiösa rörelser. Harmonisternas industri var kanske för avancerad för dåvarande Indiana, de kände sedan gammalt till hur marknaden fungerade i de östliga delstaterna och föredrog sina gamla affärskontakter. Efter 10 års vistelse vid floden Wabash organiserades byggandet av en tredje stad, Economy, vid Ohio-floden nordväst om Pittsburgh. New Har-

mony såldes i sin helhet till den kände idealisten Robert Owen för 190 000 dollar inklusive maskiner och en del av boskapen. Owens rörelse hade inte någon religiös bakgrund, Owen trodde på egendoms-gemenskap i stor skala som ett medel att locka fram människors ädlaste egenskaper. Han hade fel, åtminstone vid den tidpunkten och med de anhängarna. Owen övertog New Harmony i takt med att harmonisterna flyttade över till Economy.

Vid det här laget kunde harmonisterna konsten att bygga en stad. Denna gång fungerade det väloljade maskineriet utan obehagliga överraskningar och 1825 fanns alla på plats.

En celeber besökare från Europa kom till Economy år 1826, när staden fortfarande var under uppbyggnad. Hertigen Bernhard av Saxen-Weimar-Eisenach ger en livfull skildring av ankomsten till världshuset och döljer inte sin för-tjusning över livet inom kolonin. Han berättade att flickorna i spinneriet regelbundet tog avbrott i arbetet, och då brukade de ägna sig åt allsång. Bernhard hade tidigare på året besökt New Harmony och förutspådde att Owens sociala experiment inte skulle hålla länge till — det upphörde också året därpå.

Vid tiden för besöket var Rapp 68 år gammal, hans blå ögon var skuggade av kraftiga ögonbryn och fulla av liv och värme. Rösterna var påfallande kraftiga och uttrycksfulla, som gjord för en predikant. Också andra besökare noterar Rapps stentorsstämma. Håret och skägget var silvergrått. Han var omgiven av en trogen skara som passade upp på honom. Men han talade till alla sina anhängare i en befallande och myndig ton. Han skulle snart behöva all sin myndighet.

På hösten 1829 anlände ett brev av imponerande format med många sigill. Inuti låg en skrivelse av än mer uppseendeväckande utseende och innehåll. Det var adresserat till "patriarken Georg Rapp och hans i harmoni förenade anhängare" och bebådade i högtidliga ordalag ankomsten av "Guds smorde", som skulle ansluta sig till dem och leda dem vidare mot det tusenåriga riket.

Man kan knappast förstå harmonisternas överspända och förvåntansfulla mottagande av brevet utan att känna till Rapps svaghet för Uppenbarelseboken och alla hans uttolkningar av bibelns ord. Brevet lästes upp inför församlingen och glädjetårarna flödade vid den efterlängtnade nyheten. Brevet

var avsänt från Frankfurt am Main i Tyskland och besvarades i över-svallande ordalag. Rapp tycktes omedelbart leva upp till sina ideal och beredd att överlämna tyglarna till den som var Guds sändebud.

Det skulle dröja nästan två år innan ett litet följe med Guds smorde i spetsen tågade in i Economy. "Hans Höghet Maximilian, Lejonet av Juda och Guds smorde" är en mycket uttrycksfull titel på denna ovanliga personlighet, som av samtiden i USA kallades "Count Leon" och av motståndare i Tyskland kort och gott Bernhard Müller. Med ett änglalikt utseende och belevat yttre var han inte vilken tarvlig bedragare som helst. Antagligen trodde han själv på den roll som han spelade och flydde nu undan sina vedersakare i Tyskland för att leda en utvald grupp mot ett högre mål.

Count Leon stod i början på god fot med Rapp men blev bestört över alla som kom till honom och beklagade sig över Rapps envælde. Harmonisterna splittrades i två grupper, en som ville få ändringar till stånd under Leons ledning, och en som höll fast vid det gamla. Rapp drog sig tillbaka med sina närmaste och begrundade under böner situationen. Beslutet lät inte vänta på sig: Leon skulle ut!

Men vid det här laget stod en tredjedel av harmonisterna bakom Count Leon, de hade valt en kommitté med tolv ledamöter och förklarade Rapp avsatt. Rapp bildade sin egen kommitté för att motverka anklagelserna för envælde, men hans ställning hade försvagats, eftersom han redan offentligen dragit sig tillbaka till förmån för Leon. Rapp var som vanligt en handlingens man och sände iväg folk för att bokstavligen kasta ut Count Leon och hans anhängare från deras hus. Men motparten hade förutsett detta och stod redo att försvara sig.

Detta var en mycket kritisk situation och helt olik något som Rapp tidigare ställts inför. En sak var att köra enstaka medlemmar på porten, men 250 personer var något annat. Frederick lyckades genom sina många kontakter hitta en välkänd advokat som medlare. Medlingen lyckades utan större handgrip-ligheter och på våren 1832 avtågade Count Leon med en tredjedel av harmonisterna. De fick ta med sig sina hushållsödelar och dessutom 105 000 dollar som vederlag.

Tyvärr var bitterheten stor på båda sidor, och man bråkade med varandra på olika sätt. Count Leon slog sig ner i närheten av Economy och grundade New Philadel-

phia Society, men det hela var ett misslyckande och organisationen upplöstes året därpå. Count Leon drog med sina närmaste till Louisiana, där han dog i kolera år 1834. Så slutade den stora schismen, dramatisk från början till slut. Flera av Rapps avfällingar figurerar sedan i andra rörelser med egendoms-gemenskap, det fanns gott om sociala experiment av den här typen i 1800-talets USA.

Harmony Society hade förlorat största delen av de unga, och händelserna hade tagit hårt på Frederick. Han blev håglös och led av sömnlöshet. På sommaren 1834 dog han vid en ålder av 59 år, och med honom förlorade harmonisterna en stöttepelare. Rapp utsåg två personer att ersätta honom, Gottlieb Baker och Jacob Henrici. Henrici hade tidigare varit kolonins omtyckte skollärare. I sitt exemplar av läse-boken hade han kraftigt strukit under följande sats: "äktenskap ger många bekymmer men celibat ger föga glädje". Han var uppenbarligen medveten om svårigheterna att vara helig i Rapps anda.

Verksamheten hade utvidgats att omfatta också silkesindustri, mullbärsträd hade planterats och den känsliga silkesmaskproduktionen övervakades av Rapps sondotter Gertrude. Hon beskrivs som en behagfull kvinna, som var mycket omtyckt av harmonisterna, intelligent och musikalisk.

Count Leon hade på sitt sätt gjort harmonisterna en tjänst genom att ta med sig alla missnöjda. Det måste ju tidigare ha varit så och så med harmonin om 250 personer ville avsätta Rapp. Efter schismen ansåg Rapp att bara de utvalda fanns kvar, och de borde inte blandas upp med ovärdiga medlemmar. Harmony Society blev stängt för nykomlingar. Livet gick i sina lugna banor, som bröts först med Rapps sjukdom på hösten 1847. Svårt sjuk sade han: "Om jag inte var så helt övertygad om att Gud gett mig i uppdrag att överlämna församlingen i hans närvaro, så skulle jag kunna tro att detta är min sista stund." Med detta dog grundaren av Harmony Society, 89 år gammal. Han blev som alla andra medlemmar begravd på kyrkogården utan gravsten eller annan utsmyckning.

Georg Rapp måste förstås med utgångspunkt från sin egen övertygelse och förkunnelse. Han krävde helighet av sina anhängare men avsåg aldrig något annat än ett fullt frivilligt medlemskap. I praktiken var det emellertid svårt att lämna Harmony Society, eftersom en utbrytare fick börja från bör-

Gatuscen i Economy

Fader Rapps hus, Economy

jan utan annat än en mindre summa pengar till hjälp. Och var man van vid livet inom kolonin med dess sociala säkerhet och vänliga atmosfär, så var kontrasten till omvärlden ofantlig. Det hände att unga par lämnade kolonin för att de ville gifta sig, och de återkom ofta med sina barn efter ett antal år, vilket talar för kolonins attraktion.

Harmonisterna samlades i kyrkan och diskuterade den nya situationen efter Rapps bortgång. De äldstes råd på nio personer bildades, och där var Baker och Henrici självskrivna medlemmar. Rådet svarade för skötseln i fortsättningen och gjorde det med den äran under mer än 50 års tid.

Efter Rapps död tynade Harmony society sakta bort. Nya medlemmar antogs bara om de var nära släkt, och ett liv i celibat var fortfarande en självklarhet. Därför

sjönk antalet medlemmar stadigt. Harmonisterna måste hyra arbetskraft för att hålla sina industrier i gång. Alltför många utomstående ville man inte anställa, och därför lades industrier successivt ner. Fortfarande visade de en förvånansvärd aptit på nyheter. De var redan pionjärer med merinofår och silkesindustri, nu började de också ägna sig åt mineralolja. Harmonisternas oljor var av högsta kvalitet, och man byggde t o m en rörledning för oljetransporter — en pipeline.

Författaren Charles Nordhoff besökte Economy år 1874. Han fick bo i det prydliga världshuset, som nyligen stängts för allmänheten på grund av den minskande verksamheten inom kolonin. Här kunde också kringvandrande luffare få äta sig mätta, för harmonisterna lät aldrig nödställda passera utan hjälp. Henrici berättade vid detta tillfälle att

det fanns 110 vuxna i Economy, de flesta över 40 år. Man adopterade barn, som vid vuxen ålder fick erbjudandet att bli medlemmar på harmonisternas villkor, men de alla flesta föredrog att lämna kolonin med en yrkesutbildning och ett startkapital till hjälp. Nordhoff beskriver den stillsamma tillvaron och den fina atmosfären i Economy. Man steg upp före 6 och åt en lätt frukost mellan 6 och 7. Arbetet under dagen avbröts av många måltider, lunch klockan 9, middag klockan 12, mellanmål klockan 15 och kvällsmål klockan 18. Sinsemellan talade man fortfarande tyska.

Henrici blev den ledande gestalten; han dog först 1892 vid 88 års ålder. Under hans tid blev dessa egendomslösa harmonister inte bara förmögna utan rentut stormrika. Visserligen lades industrier ner, men man investerade i stor stil i olika företag, bl a blev de nymodiga järnvägarna bra investeringsobjekt, och finansgeniet Vanderbilt löste 1884 ut harmonisternas andel i Pittsburgh & Lake Erie Railroad med över en million dollar. Detta var på den tiden en mycket stor summa; USA hade 17 år tidigare köpt Alaska från Ryssland för 7 millioner dollar. Harmonisterna hade blivit kommunistiska storcapitalister, som inte längre ägnade sig åt egen industriell verksamhet.

Mot sekelskiftet hade medlemmarna hunnit över arbetsför ålder och den stora förmögenheten användes till att underhålla dem och deras stad. Man levde i minnet från aktiva år. År 1905 beslöt de fåtaliga harmonisterna att upplösa Harmony Society efter en 100-årig existens. Det tog 10 år att nå ett juridiskt bindande beslut om kvarlåtenskapen, som fördelades bland de överlevande och ättlingar till harmonister. Några hus avskildes och ingår i delstatens historiska minnesmärken. Den som har vägar förbi kan än idag besöka "Old Economy", 25 km nordväst om Pittsburgh vid floden Ohio vid den ort som nu kallas Ambridge.

Litteratur:
KJR Arndt: Georg Rapp's Harmony Society 1785-1847. Univ. of Penns. Press, 1965.

CF Knoedler: The Harmony Society. Vantage Press, 1954.

C. Nordhoff: The communistic societies of the United States. Dover Publ., 1966.

H.H. Gyalwa Karmapa

Trossamfund för tibetansk buddhism

Ett trossamfund för tibetansk buddhism med det tibetanska namnet Karma'i Tenpa'i Gyaltsen har konstituerats vid en sammankomst den 12 mars 1976 på Stockholmscentret för den buddhistiska Karma-Kagyudpa-skolan, Karma Shedrub Tardje Ling. Samfundet har enligt stadgarna "till ändamål att genom offentliga gudstjänster (puja) och på annat sätt verka för upprätthållande och spridande av den buddhistiska läran, särskilt i tibetansk tradition".

Samfundets överhuvud är Karma-Kagyudpa-skolans överhuvud HH Gyalwa Karmapa i Rumtek, Sikkim. Verksamheten i Sverige leds av en på samfundsmöte vald styrelse. (Valet underställs HH, som också utser ordförande.) Styrelsen har bl a överinseendet över Kagyudpacentret i Stockholm, där en av HH utsedd lama — med biträde av svenska och engelskspråkiga medhjälpare — regelbundet anordnar puja och undervisar i tibetansk meditation och även i tibetanska språket.

Samfundet har för avsikt att periodiskt utsända ett mindre medlemsblad, där det bl a meddelas nyheter från olika centra för tibetansk buddhism, framför allt i västvärlden, och såvitt möjligt även ges information i buddhistiska religionsfrågor m m.

För närmare upplysning om det nybildade trossamfundet och om villkoren för medlemskap hänvisas till Stockholmscentret (Hökarvägen 2, 126 58 Hägersten, tel. 08/88 69 50) och till Diana Tolstoy, Halmby, Funbo, 755 90 Uppsala, tel 018/31 72 59.

Peking tror ej på telepati

Att marxism och andliga/religiösa ting inte går så väl ihop vet vi. Med marxism och parapsykologi är det nog lika illa. De parapsykologiska fenomenen antyder att verklighetens grund inte är bara materia, vilket den materialistiska marxismen förutsätter. I Sovjetunionen pågår dock en parapsykologisk forskning, där man söker förklaringar av materiell art; telepati beror på ett slags fysisk strålning etc.

Peking-tidningen Röda Stjärnan har nyligen förklarat att tro på telepati är gammal vidskepelse, och man kritiserar allvarligt de sovjetiska myndigheterna för att de tillåter och, som man tror, uppmuntrar parapsykologisk forskning. Detta berättar Martin Ebon i en liten artikel i den amerikanska tidskriften Psychic. Han reflekterar: "Det tenderar att ske snabba förändringar i det moderna Kina. Ja, man kan till och med se att angreppen på Konfucius nu tonas ned. Vi kan mycket väl få se den dag då Peking öppnar dörrarna till sina laboratorier för psykiska studier, så som Moskva gjorde för 16 år sedan."

För egen del har jag aldrig kunnat tala eller skriva i något ämne utan att först ha lyssnat till motparten. Jag har ingen lust att föra en monolog, utan behöver en annans replik, hans frågor, invändningar.

Pater Jean Paillard

LIVET FORTSÄTTER EFTER DÖDEN!

Spiritualismen ger bevis.

Begär vår boklista med senaste nyheter!

Bokförlaget Excelsior AB

Box 5314, 102 46 Stockholm 5

FÅ DERES HOROSKOP

stillet og tilsendt for 35 svenske kr. Send fødselsdato, klokkeslet og fødested til

Peter Sørensen

Havrevej 12, DK-2700 Brønshøj, Danmark

BARBRO MELANDER en sökare som jobbar:

— Det är viktigt att några ännu har tid att ägna sig åt ideellt utomparlamentariskt arbete.

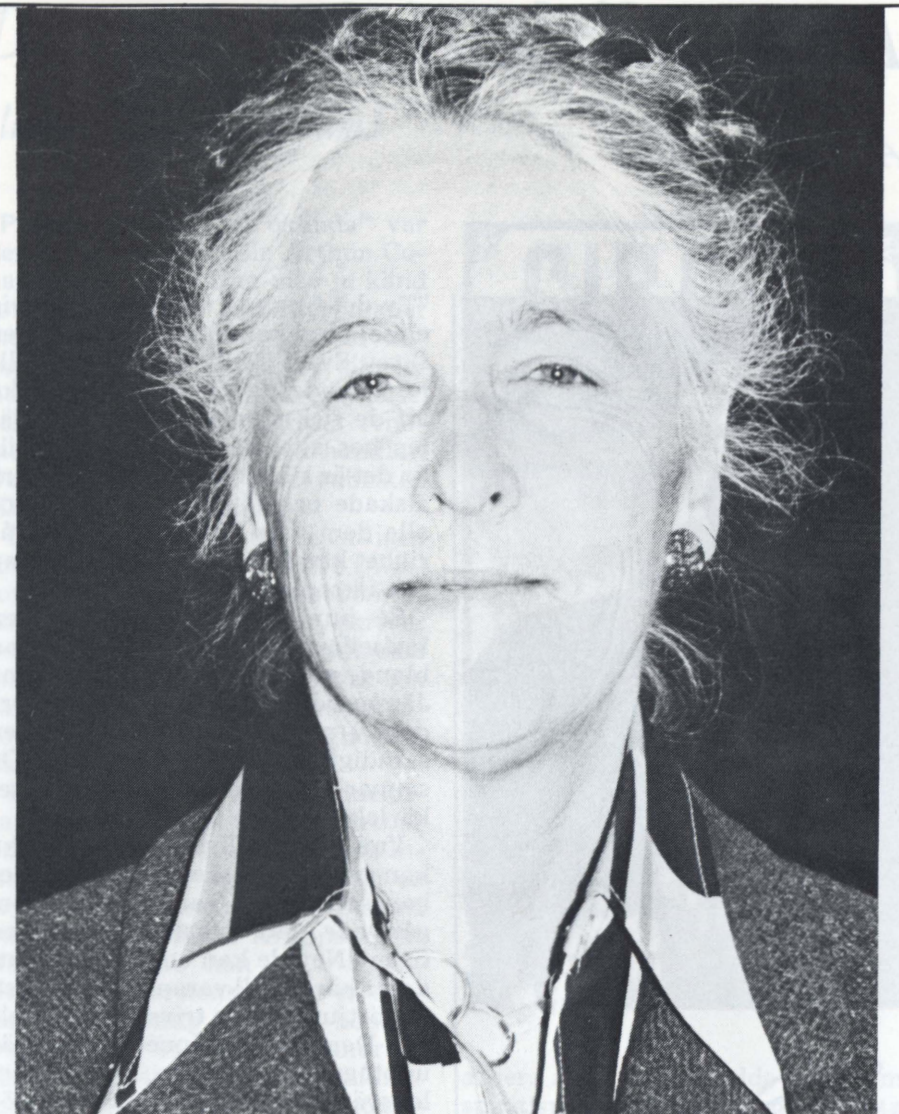
"...när jag tänker efter så är jag styrelseledamot i fyra miljösammanlutningar, stödjande medlem i minst ett tiotal ideella föreningar och sedan 40 år aktiv i Teosofiska Samfundet Adyar. Har inget emot att hålla föredrag. Har varit handledare i miljövärdskurser, i parapsykologiskurser och yogakurser (ej hatha yoga). Slutligen är jag redaktör för svenska delen av tidskriften Teosofi i Norden..."

Det säger Barbro Melander i Malmö. Hur har hon ork — och tid? Hon påpekar att hon, född 1916, har sin familjeuppgift bakom sig (fem barnbarn) och är fri och obunden. Sin frihet använder hon till att med opinionsbildande arbete stödja det positiva och medmänskliga i samhället.

Barbro:

"I början av 60-talet fick jag en chock som sitter i än: jag läste Georg Borgströms 'Mat för miljardier'. Med ett slag försvann illusionerna och kvar stod en grym men sann bild av mänsklighetens situation. Jag tvangs ta reda på mer om u-länderna. Det blev u-landsarbete, studiecirklar, informationsarbete. Livsmedelsfrågan ledde till insikt i ekologi, kretslopp och samhörigheten i naturen. Det svåra: att föra ut budskapet till andra, att väcka fler och fler till medvetande om att vi har ett ansvar och att det inte duger att säga 'det ordnar sig nog' eller 'vi kan inget göra'. Kanske är just den inställningen det största miljöhotet — nedvärderingen av den egna förmågan, av den mänskliga viljekraften.

Barbro tillhör Aktion Skåne-Miljö, som arbetar för att rädda den skånska åkerjorden undan asfaltering. Hela väst-

Barbro Melander

världen måste, anser hon, genomgå en stor omställningsprocess till mer naturriktig livsföring. Ett led däri är t ex att bilda "matfrontsgrupper" för att garantera avsättning för de odlare som inte använder handelsgödsel eller kemiska bekämpningsmedel.

"Genom att i varje situation välja med ansvar för helheten och noga analysera sina impulser och krav kan var och en bli en positiv faktor i den nödvändiga omställningen", säger Barbro. Och: "Genom att leva vegetariskt och avstå från stimulantia undviker man t ex att medverka till en kärlekslös djurhållning — och får mer ork att arbeta på köpet!"

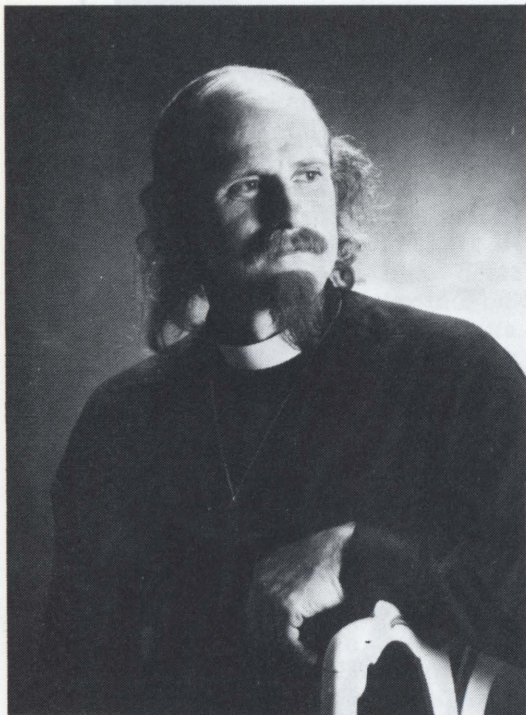
Varför är Barbro teosof?

"Jo", svarar hon, "ingen annan visdomskälla än teosofin ger den

vidd och det djup som tillfredsställer mig. Här finns stimulans för tanken, ro för känslan; här finns stora utblickar och linjer, men inget som binder; här finns kontakt med de stora religionernas och filosofiernas djupaste innebörd. Mitt eget lilla liv binds samman med tidigare och kommande existenser och man anar ett mönster. Hela jorden — hela universum — pulserar med en enda energi, och allt och alla är delar av detta enda liv. Det finns en lag, en ordning, en enhet. Men människan har genom sitt egocentriska levnadssätt och sin girighet förvandlat jorden till ett Augias-stall. Hon behöver kärlekens och livets vatten för att skölja det rent. Men utan en mittpunkt, en vila i det inre kan inte hennes utåtgående krafter bli till välsignelse för helheten."

Rätt till kärlek

Av Ove Johnsson

"Ty det finns så många som aldrig en solglimt kan få." De sanna orden skrev Evert Taube i en av sina allra sista visor. Och jag skulle önska att de fick sjunka djupt ned i själen hos alla de människor för vilka det är självklart att de skall vara älskade och få älska tillbaka, hos alla dem vars kärleksliv utan svårighet kan fullkomnas i gemenskap och i kroppslig förening.

Se hur gränslöst orättvist den sexuella gåvan blivit fördelad bland människors barn i denna Jämmerdal som också kallas jorden! I många sinnen skymms solen ständigt av mörka ödesmoln. De saknar detta stora som har namnet kärlek.

Vad är egentligen kärlek? Vilka kan svara? Kanske pojken och flickan som funnit varandra och som går där tätt omslingrade gatan fram? Nej, de kan endast svara att deras kärlek till varandra är en lust, en förtjusning, en trivsel *dem* emellan. Den kärleken innebär att de är upptagna av *varandra*. I deras kärleksvärld finns blott de två, och för dem är bara *en* sak riktigt viktig, nämligen att just de, inga andra, har det bra tillsammans. Vad bryr de sig om att kanske på samma gata går många ensamma som lider i en obesvarad längtan efter en annan människa. De tycks bara ropa att "stick ni andra dit där pepparn växer — för oss finns bara detta: att vi båda får hålla av varandra".

Vad vet dessa älskande om annan kärlek än kärleken till sin *egen* lust, sitt eget nöje? Den utanförstående kan spontant tycka att kärlek är den högsta form av egoism som finns.

Obekymrade om andras kval äter de utvalda av den sexuella guda gåvan — den gåva som visserligen alla fått men som många inte getts möjlighet att bruka på ett normalt sätt. Dessa har fått lusten men får endast finna sig i att försöka ta bort den — fast den inte låter sig förintas. Det Eden som står den utanförstående till buds, är blott ett samant, nattligt onaniläger — ett surrogat-Eden, konstruerat på förbannelsens nattliga och kroniska ensamhetsläger.

En mycket ensam, ung man med ett synnerligen litet handikapp

framlade en gång sina sexbekymmer för en rådgivare i kyrklig tjänst. Dennes enda råd till den ömhetlängtande ynglingen var att han nog borde försöka sublimeras sitt sexliv. Han menade att man kunde döda det sexuella begäret genom att enbart syssla med andliga ting. — Men denne rådgivare var själv gift för andra gången. Varför sublimerade han inte sin egen drift och levde ensam, sedan han skilt sig från sin första fru? Nej, han hade väl sin naturliga ömhetlängtan, och ingen krävde av honom att han skulle avstå från en kvinna. Men varför krävde han att den hjälpsökande skulle göra det?

Alla borde ha rätt till kärlek och till den viktiga del därav som kallas sex. Alla borde ha rätt till ett normalt sexliv — även de som på ett eller annat sätt är handikappade, kroppsligt eller själsligt. Den halte och den puckelryggige, den döve och den blinde, den som inte begåvats med ett fagert utseende, den blyge och den hämmade osv — alla borde de få dricka ur den brunn som heter Livet.

De människor som bildligt talat blivit utvisade ur Eden, griper stundtals efter halmstrån. De svarar på bekantskapsannonser — men finner för det mesta att Mannen, som söks, måste ha bil och kunna dansa — som om gemenskapen mellan en man och en kvinna skulle hänga på en osande plåtbuk och på den låga tillvaron i ett lumpet och rökigt danshak.

Ibland får man höra idén att staten borde upprätta bordeller för de ensamma. En dum och korttänkt lösning! En känslökall och tillfällig förbindelse hjälper knappast den ensamme. Det gör honom väl i längden ännu mer ensam och förtvivlad.

Gustav Fröding, som tillhörde de utanförstående, skrev att "jag köpte min kärlek för pengar, för mig stod ej annan att få. Sjung högt I skorrande strängar, sjung högt om kärlek ändå." Det är patetiskt, självvironiskt — ja, även lustigt. Men några lustiga rim ger inte rättvisa åt den tragedi som den sexuella ensamheten kan vara — både för Fröding själv och för andra.

Unga, vackra par ligger och tril-

lar sig med varandra i saliga sexrus, medan den ensamme onanisten vältrar sig i sin egen förspillda säd. Den Heliga Skrift säger: "Ve den som kastar sin säd på marken", och jag tycker nog att Skriften har rätt. Ty denne är fördömd — inte av Gud utan av samhället. Så ve dig, ensamme, det är verkligen synd om dig, som måste leva ett så snedvridet sexliv här på jorden!

Ve den som kommer på sned i den gigantiska sexflod som vidlåder människolivet! När skall någonsin det friska och livgivande vattnet skölja in över den ensamhetens förtorkade stränder? När skall det edenska vattnet komma alla till del? Varför bryter sexfloden endast in till de vackra, unga människornas heta omslingringsläger, medan den samvetslöst flödar förbi den ensamhetens kammare? Ja, svara, du Livsådra, som skänker himlar åt en del, medan andra måste lyssna till de hemska orden: förbannad vare du och utvisad ur lustgården!

Red:s kommentar: Ove Johnsson pekar på ett stort problem i välfärdssamhället. Vore det inte naturligt med kontaktcentraler under ledning av kuratorer eller förmedlare — dit kontaktsökande (med rätt till kärlek) kunde gå lika naturligt som man nu går till arbetsförmedlingen (med rätt till arbete)? SM

Dikt

Tystnaden i mitt hus
bär dina fingertopps fjärilar
och en entonig melodi
du sjöng för mej för länge sen
i regnet i Paris

...
min hud är ett drakskepp
med tusen, fina tatueringar
av vår korta kärlek
likt en stubbe
där livet vävt silkegångar

tillsammans skrev våra kroppar
den bästa dikten
och den lilla lukten i ditt skägg;
din personlighets andedräkt

gömmar jag i den ömmaste
hemligheten
den jag inte kan säga

bara viska i din mun.

Lillster Stenman

Den gåtfulle Houdini

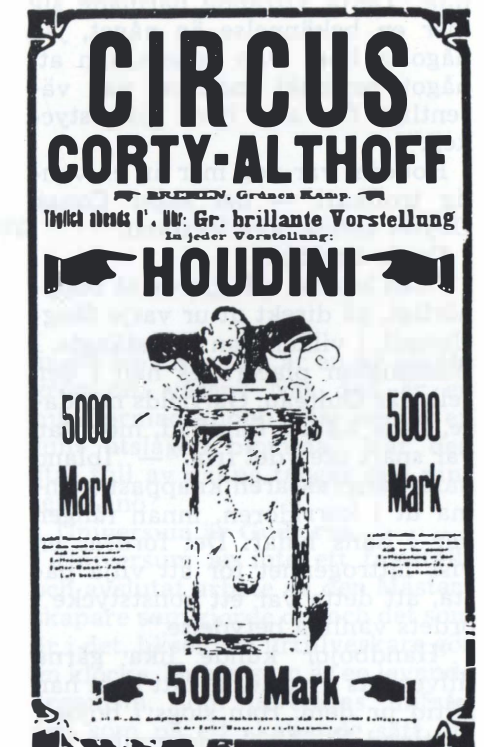
Illusionist eller medium?

"På tröskeln till det okända" var den sista bok som Sir Arthur Conan Doyle skrev. Han blev ju känd som författare av detektivromaner med Sherlock Holmes som huvudfigur. Men mot slutet av sitt liv fick han en spiritistisk övertygelse, och det är om spiritistiska fenomen som hans sista verk handlar. Det första kapitlet har rubriken "Den gåtfulle Houdini".

Harry Houdini hette egentligen Eric Weiss och var född 1874 i Wisconsin, USA, som sjunde sonen till en judisk rabbin. Han var, skriver Conan Doyle, en av de märkligaste människor som någonsin levat och går till historien vid sidan av sådana personer som Cagliostro, Chevalier, D'Eon och andra.

Houdini var den kanske skickligaste trollkarl som funnits. Arthur Conan Doyle berättar: "I Leeds instängdes han av tunnbindare i en bryggartunna, men han var snart ute ur densamma. I Krupps verkstäder trotsade han hela ingenjörskåren, som konstruerat en speciell uppsättning bojar åt honom. De hade inte bättre tur än andra. I Moskva instängdes han i den fångvagn, som användes vid fångtransporterna till Sibirien, men tog sig ut ur densamma. Den 2 dec. 1906 hoppade han från Old Belle Isle Bridge i Detroit, starkt fjättrad med handbojor, och frigjorde sig från dessa under det iskalla vattnet, som med säkerhet skulle förlamat varje annan människas lemmar. Den 28 aug. 1907 kastades han ut i San Francisco-viken med händerna bakbundna och med en 75 skålpundsvikt fästad vid kroppen. Han led ingen skada. Han försvann ur en med hänglås försedd post säck, tillhörande postverket, liksom så många paket gjort före honom. Slutligen slogs han i bojar, fastbands inne i en låda och nedkastades i East River i New York, men överlevde även detta."

Men var Houdini verkligen en trollkonstnär som arbetade med naturliga trick? Conan Doyle hävdar att många av Houdinis konststycken inte kan förklaras på normalt sätt. Han hade nog i verkligheten mycket starka "mediala" krafter, menar Doyle. Och Houdini visade många gånger privat ett positivt intresse för spiritismen, både för fenomenen och andetolkningen, och han deltog i åtskilliga se-

Houdini, uppochner, i "kinesisk vatten-tortyr cell".

anser. Ändå framträdde han som spiritismens och mediernas värsta fiende i sin tid. Från scenen, i böcker, i tidningsuttalanden angrep han häftigt, och ofta osakligt, spiritismen — och fick stora rubriker i tidningarna för detta, en uppmärksamhet som tilltalade hans enorma fåfänga.

Sir Arthur Conan Doyle lärde känna Houdini och skriver att denne var en fascinerande människa med de mest motsägande karaktärsdrag han någonsin påträffat. Houdini hade både goda och dåliga sidor. Mod ägde han. "Ingen har någonsin utfört, eller kommer med all sannolikhet att utföra sådana oförvägna vågstycken som han." Han påstod att alla hans fantastiska uppvisningar hade en naturlig förklaring. Men Doyle tror inte på denna försäkran, utan menar att det nog fanns "ett visst psykiskt element" hos honom. Så berättade han, enligt Doyle, att "en röst, helt oberoende av hans eget förstånd eller omdömesförmåga, befallde honom vad han skulle göra och hur han skulle göra det. Så länge han lyssnade till denna röst, var han säker. 'Allt förefaller lika lätt, som att hoppa ned från en gunga', sa han till mig, 'men jag

måste invänta röstens befallning. Jag står där, innan jag gör hoppet, och söker hålla tillbaka den feghet, som finns inom varje mänsklig varelse. Så hör jag rösten och hoppar. En gång hoppade jag på eget beråd och bröt nästan nacken av mig.' Detta yttrande närmade sig mer en beaktelse än något, jag någonsin hört från honom, om att något psykiskt moment var väsentligt för alla hans konststücken."

Houdini var nog mer än en vanlig trollkarl — det säger Conan Doyle's sunda bondförstånd.

Doyle berättar:

"Han kunde, och gjorde så oupphörligt, gå direkt ut ur varje fängelsecell, i vilken han inneslängts. I Washington placerades han i den cell, där Guiteau, Garfields mördare, hade hållits fängslad, men han var snart ute i det fria." — "Ibland hann fångvaktaren knappast komma ut i korridoren, innan fången var i hans hälar. Det fordras en viss lättrogenhet för att vilja påstå, att detta var ett konststycke i ordets vanliga betydelse."

"Handbojor kunde lika gärna tillverkats av gelé, så lätt kom han alltid ur dem. Han slogs i bojor i Scotland Yard och placerades bakom en skärm, varifrån bojorna kastades fram och han därefter steg fram som en fri man. Sådana saker kunde han utföra på några ögonblick."

"När Houdini en gång befann sig i Holland, förmådde han därvarande korgmakare att fläta en korg runt honom. Härur lyckades han dock ta sig ut. Senare inneslöt han i en förseglad papperspåse och kom även ut ur denna, lämnande påsen i oskadat skick. Han lät sin kropp frysas in i ett isblock och kom ut därur. En, som har försökt sätta hans konststycken inom det normalas gränser, gjorde detta med att säga, att han utförde sina konststycken 'genom att nedbringa sin periferi som inledning till en dynamisk expansion' — vad nu detta kan betyda. Han begravdes sex fot under jorden i Kalifornien och kom upp därifrån oskadad, fastän det icke sades genom vilken dynamisk expansion detta utfördes."

"Naturligtvis vet jag, att Houdini ägde en ovanlig fingerfärdighet. Allt som kunde utföras inom det området, kände han till. På så sätt förbluffade han sin publik genom att förena företeelser, som nätt och jämnt låg inom dess uppfattningsförmåga, med saker som låg långt utom densamma. Jag vet också mycket väl, att det finns vissa

konstgrepp i samband med instängande i lådor, fängslande med bojor och inneslutande i påsar. Men dessa är inte att jämföra med Houdinis prestationer. Jag kommer att hysa annan åsikt, när jag själv får se några av hans yrkesbröder kastas ned från London Bridge, inlagd i en låda. En stackars människa i Amerika trodde motsatsen och hoppade därför på nämnt sätt ned i en flod i västra Amerika, och en annan gjorde detsamma i Tyskland. De ligger fortfarande kvar på botten av respektive vattendrag!"

Doyle menar att Houdini kanske, fastän han själv inte var riktigt medveten om vad som skedde, kunde dematerialisera sin kropp och sedan åter materialisera den i närheten. Det såg ut att vara konststycken, men rörde sig i verkligheten om ett övernaturligt skeende.

Stöd för att det var något övernaturligt med Houdinis prestationer finner Doyle i vissa uttalanden som tillskrivs denne. Doyle citerar tex sin vän kapten Bartlett, som redogör för ett samtal med Houdini:

"Hur är det egentligen med Ert konststycke med lådan?" Ögonblickligen förändrades hans anletsdrag. Hans ögon var inte längre lysande, och hans ansikte föreföll tårt och härjat. 'Det kan jag inte berätta', sa han med låg, sträv röst. 'Jag vet det inte ens själv, och, vad mera är, jag har alltid fasat för att misslyckas, då skulle jag snart inte leva mer.' "

Kapten Bartlett berättar om konststycket med lådan:

Koffertfabrikanterna i Bristol hade tillverkat en koffert och utmanat Houdini att använda denna. "Lådan eller kofferten var tillverkad av en tums plankor, spåntade och fogade, dubbelt så tjocka i båda ändarna. Den var hopspikad efter 'sillbens'-metod med tre tums spikar placerade på tre tums avstånd från varandra. Åtskilliga hål hade borrats i ena änden för att möjliggöra lufttillförsel, och lådan i sin helhet var noggrant och solitt tillverkad. Som jag sagt, var den en låda som han uppmanats använda, men det oaktat undersökte vi den noga och blev övertygade om, att här inte finns något knep under."

Houdini lade sig nu i lådan, under det att den utmanande parten steg upp på plattformen och spikade på locket med användande av tre tums spik. Lådan slogs sedan om med rep, varvid tre män drog tillsammans i repet. Under tiden ropade Houdini att det var mycket kvavt i lådan, sträckte ut ett finger ur ett av lufthålen och svängde fing-

ret kraftigt fram och tillbaka.

Lådan övertäcktes därefter med ett tält, bestående av kopparstänger med en silkesduk över.

Inom nittiofem sekunder stod Houdini framför sin publik, andlös och med skjortan i trasor. Tillverkaren av lådan förklarade efter noggrann undersökning, i vilken vi själva deltog, att såväl låda som rep var i orubbat skick.

Var Houdinis påstående, att han inte visste, hur han kom ut ur lådan, endast en undanflykt, eller använde han övernaturliga krafter och dematerialiserade sig?"

Doyle citerar en författare, Hewat Mackenzie, "en av de mest erfarna psykiska forskarna i världen":

"En mindre järntank, fylld med vatten, ställdes in på scenen, och i denna placerades Houdini så, att vattnet helt och hållet täckte hans kropp. Över tanken placerades ett järnlock, försett med tre haspar och hakar, och dessa fastgjordes ordentligt. Kroppen dematerialiserades sedan inom en och en halv minut, medan författaren stod alldeles över tanken. Utan att på något sätt rubba något av låsen förflyttades Houdini ur tanken direkt fram på scenen, drypande av vatten och iklädd den blå jersey-kostym, som han var iklädd, när han steg ner i tanken. Från den tid, han steg ned i tanken, tills han trädde fram på scenen, hade en och en halv minut förgått."

Medan författaren stod helt nära tanken under dematerialisationens förlopp, kände han, att han förlorade en hel del energi, vilket ofta känns av de deltagande i materialisationsseanser, vilka äger över-

Forts. på sidan 29

Sir Arthur Conan Doyle

Den levande stenen

Av James Dillet Freeman

Ur tidskriften "Daily Word"

En morgon då jag gick i trädgården bad jag Gud att välsigna allt som levde. Men Gud frågade: "Vad är det som inte lever?" Först tänkte jag på luften, så osynlig och överksam. Men luften flöt in i min mun och blev mitt levande andedrag. Luften blev det röda i mitt blod. I mina cellers hemliga ugn blev luftens själva livets eld.

Sedan tänkte jag på vattnet, så färglöst och utan egen förmåga att röra sig. Men när jag drack vattnet tänkte jag: "Vad är väl denna kropp som drack vattnet? Är den inte i sig själv huvudsakligen vatten? Vattnet som jag drack är nu själva grundbeståndsdelen i mitt blod och i min kropps vävnad. När är då vattnet bara vatten och när är det levande vatten?"

Jag tänkte sedan på jorden, brun och trög. "Jorden", tänkte jag, "är inte levande", och jag gav jorden under mina fötter en spark. Men se, jorden under mina fötter blev grön och frambragte stjälkar med blad och blommor och säden mognade i axen. Jag tog ett ax, malde det och bakade bröd av det och åt brödet. Och brödet blev stoftet av mig själv så att jag inte kunde skilja på det som var jag och det som var jord. Det som nu var jag hade bara för en stund sedan varit den jord jag kickat till med mina fötter.

"Säkerligen", tänkte jag, "finns det någonting som inte är levande." Jag tänkte på stenar. Men redan i tanken kände jag rörelsen i stenen och jag visste att de orörliga och oföränderliga stenarna var rörliga och föränderliga och förflyttade sig med floderna och blev till mörk och ben för ännu ofödda liv. Jag fick sedan en vision av världen, inte som död och trög utan som levande, full av liv!

Plötsligt såg jag att även de oändligt små partiklar av vilka allt är format — alltför små för att man ens kan föreställa sig dem, nästan

alltför små för att kunna dela sig — är levande. Jag gav akt på dem och jag såg att de dansade; jag lyssnade och jag hörde dem sjunga.

Jag såg hela världen av vilken jag är en del och jag såg att den är liv, ingenting annat än liv. Allting är levande och har livets kraft. Föremålen övergår från en fas till en annan, från en form till en annan men de är alltid levande. Det finns inte den smalaste linje mellan det levande och inte levande. Båda är uttryck för liv liksom att andas in och andas ut är uttryck för andning. Det finns bara inandning och utandning igen.

Vi rör oss genom en värld av motsatser men motsatserna är inte verklighet, de är bara uttryck för verkligheten. De är bara verkligheten sedd från den enas eller andras synpunkt. Verkligheten är En och den är LIV.

Jag tänkte på några av motsatserna — på natt och dag, ont och gott, hat och kärlek. Jag frågade Natten, "Vad är Dag?" och Natten svarade, "Jag är Dagen, bara sedd från den andra sidan." Jag tänkte på levande och inte levande och jag såg att liv är inte motsaten till död som man vanligen tror det är. Födelse är motsatsen till död. Är inte död då samma dörr som födelse, endast sedd från den andra sidan?

Nu kan vi ju bara se endels, bara från den nivå där vi befinner oss. Kan det vara så att vi bara ser en sida av allt som är, så som vi ser månen?

Tänk om vi kunde se livet inte från ögonblickets synpunkt utan i evighetens utstrålning!

Vi skulle då se inte natt och dag utan evighet, inte ja och nej utan sanning, inte födelse och död utan liv, inte gott och ont utan Gud.

Vi är namngivare och vi ger namn åt allting och försöker att beskriva dem.

Men när är en ros en ros? När den

är ett frö? När den är en ny planta grön om våren? När den är en hjärtformad knopp? När den är en fullt utslagen blomma? När den står full av nakna taggar mot vinterns snö?

Universum är Guds ros.

Universum är inte ett fastställt och avslutat arbete av den Mästerskapare som gjorde det och det som är i det, liksom en urtillverkare gör en klocka. Universum är en levande organism, som utvecklas inifrån och som på ett skapande sätt uttrycker Guds skapande ande från den minsta lilla detaljen till den största vintergatan. Det andas, växer och utvidgar sig genom rymd och tid, sinne och ande utan slut och begränsning på utvecklingens möjligheter.

Även jag är en Guds ros. När var jag, är jag och skall vara? Hur mycket av det som nu är min kropp var väl min kropp för ett år sedan? Har väl en enda atom förblivit densamma i det stoft som var min kropp för tjugo år sedan?

Beträffande mitt sinne, så töcknigt, känsligt, drömmande, dansande med tankar, hur ska jag kunna stilla mina tankar länge nog för att jag ska kunna säga "Detta är mitt sinne"? Själva denna tanke har ändrat dess struktur.

Nu, från ögonblickets synpunkt, ser jag min existens som en enstaka liten del med början och slut men kunde jag se den från varats fasta centrum och fånga in verklighetens hela räckvidd, skulle jag finna att det som tycks vara en bruten cirkelbåge i verkligheten är evighetens fullkomliga cirkel.

Är detta vad det levandes Herre såg när Han hängde däruppe på berget? Såg Han männen allt inte från en sida utan i sin helhet i denna sina erfarenheters ångestfyllda, slutliga toppunkt? Såg Han förbi

Forts. på sidan 25

UFO-FALLET TRAVIS WALTON

— är det trovärdigt?

I mängden av UFO-rapporter finns en kärna av ännu oförklarade, bra fall. Mest fängslande är kanske sådana där det berättas om landad farkost och människoliknande varelser. Ett på senare tid mycket uppmärksammat fall är "Travis Walton" i Amerika. Vi skall ge konturerna av det på grundval av två utförliga redogörelser i The APRO Bulletin. Den amerikanska privata UFO-forskningsorganisationen APRO, med många vetenskapsmän i sina led, har gjort ingående studier av fallet.

Den 6 november förra året spreds i Arizona den sensationella nyheten att en ung skogshuggare kvällen innan hade "försvunnit i en ljusstråle från ett UFO". Tidningar, radio och TV började forska i saken — liksom UFO-intresserade. Skilda uppfattningar framkom hos massmedias folk och bland "experter". Flera förklarade att fallet sannolikt var en bluff — så även den privata UFO-organisationen NICAP, som hade en dr William Bickel utsänd. Men APRO har kommit fram till något helt annat. Följande är ett sammandrag av deras rapporter.

Klockan var omkring 18.15 onsdagen den 5 november. Ett lag skogshuggare körde med truck på en timmerväg. De skulle hem efter arbetets slut för dagen. De var Michael Rogers, 28, Travis Walton, 22, Ken Peterson, 25, Duane Smith, 19, Allen Dalis, 21, John Goulette, 21, och Steve Pierce, 17. När de hunnit ett par hundra meter från den plats där de hade arbetat, fick Dalis syn på ett gulaktigt ljus mellan träden framför dem. När de kom fram till ett hygge, kunde de tydligt och nära se något lysande som tyst svävade över marken några meter ovanför en vedtrave, på drygt 20 meters avstånd från dem. Det lysande föremålet tycktes vara av ungefär samma storlek som vedtraven, 4—5 meter i diameter och cirka 2,5 meter högt.

Travis hoppade ur bilen innan den stannat och gick med snabba steg fram mot föremålet, nyfiken på vad det kunde vara. Nästan rätt under det stannade han och tittade uppåt. Det hördes skilda ljud från det, och det började vaggas. Plötsligt kom en stråle av skarpt, grönblikt ljus ut från föremålet och träffade Walton på huvudet eller brö-

stet. Ett skarpt sken omgav hans kropp, och Walton stöttes några decimeter uppåt-bakåt, armarna kastades åt sidorna och huvudet tillbaka, varpå han föll ner till marken.

Förskräckta flydde de andra från scenen. Alltsammans hade tagit mindre än en minut. Efter 400 meters färd stannade de. Michael Rogers såg genom skogen ett ljus stiga upp och stryka iväg åt nordost. Männen beslöt då att återvända och se efter vad som hänt Walton. 15 minuter efter händelsen var de åter på platsen men fann inget spår av vare sig föremålet eller Walton. De for då omedelbart till polisen och anmälde vad som skett.

Vicesheriffen Allison säger att männen var ytterligt uppskakade, och en av dem grät. Allison ansåg att om de ljög, så var de "förbannat bra skådespelare". Vid 21.30-tiden var en grupp poliser på platsen för händelsen. Tre av vittnena vägrade att följa med. Man påträffade inget spår av Walton eller av UFOt. Följande dag var 40—50 män ute och letade i området, men fortfarande fann man inget. Den 7:e efterlystes Travis Walton som försvunnen.

Det började pratas om bluff. Därför begärde Travis bror, Duane, att de sex vittnena skulle testas med lögn-detektor. Den 10 november utfördes testet, och fem av männen klarade det. För den sjätte del kunde inga säkra slutsatser dras, men testaren menade att Allen Dalis kanske inte bevittnat hela händelseförloppet. Lögn-detektorexperten anser att alla dessa män inte skulle ha kunnat klara provet, om de ljugit. Alltså tror de åtminstone själva på vad de berättat.

APROs undersökare Raymond Jordan var på platsen tidigt på eftermiddagen lördagen den 8:e. Då hade många redan trampat omkring där. En man hade kollat radioaktiviteten på torsdag, men inte funnit något onormalt. Några fysiska spår av händelsen kunde överhuvud taget inte upptäckas.

Jordan samtalade med var och en av männen på platsen för händelsen. Alla var eniga om huvuddragen i vad som hänt. Rogers, som känt Walton i 7 år, var märkbart skakad, när han beskrev hur ljusstrålen hade träffat hans kamrat.

Den 11 november, några minuter

Travis Walton

efter midnatt, ringde telefonen hos Travis Waltons syster. Den som ringde verkade svag och förvirrad. Det var Travis. Han sa att han befann sig i en telefonkiosk. Där togs han senare om hand, liggande på golvet. Det var två mil från den plats där han hade försvunnit. Han togs till sin systers hem, och där började han berätta om vad som hänt.

Walton säger sig minnas endast omkring två timmar av tiden från kidnappningen den 5 november till dess han vaknade på en väg den 10:e. Han berättar att när ljusstrålen träffade honom, var det som att få ett slag i huvudet. När han återkom till medvetande, låg han på ett bord; taket var alldeles nära honom, och det kom ljus från det. Någon sorts apparat låg på hans bröst. Det gjorde ont i kroppen, men framför allt i huvudet. I närheten befann sig tre varelser, ungefär 150 cm långa med stora ögon, liten näsa och mun och små öron. De saknade hår. Travis säger att de påminde om människofoster. De var klädda i löst sittande overaller. Luften i rummet tycktes tung och fuktig, och Travis hade svårt att andas. I panik stötte han bort apparaten på bröstet och slog mot varelserna. Dessa tycktes inte bry sig om hans utbrott, men lämnade rummet.

Så gick Travis själv ut ur rummet,

och en man i blå kläder och genomskinlig hjälm kom fram och gjorde tecken åt honom att följa med. Mannen log men svarade inte på Travis frågor. Han förde Travis ut ur farkosten. Där utanför var flera diskusformade föremål parkerade. Travis fördes in i ett litet rum, där tre människoliknande varelser befann sig, två män och en kvinna, vilka var så lika varandra att de tycktes tillhöra samma familj. De hade blå kläder men ingen hjälm. Något som påminde om syrgasmask sattes över hans ansikte, och han förlorade medvetandet.

När Travis kom till sans igen, befann han sig liggande på en väg. Han kände kyla från marken och hetta från en diskusformad farkost som steg upp i luften ovanför honom. Han begav sig genast mot staden Heber, där han från en telefonkiosk ringde till sin syster. Sedan påträffades han liggande på golvet i kiosken.

Omedelbart efter händelsen kunde Travis inte genomgå något lögn-detektortest, eftersom ett sådant mäter stress (inte sanning eller lögn) och Travis var ytterligt uppskakad och spänd. Han var i dåligt psykiskt tillstånd de första två veckorna efteråt. Men vid ett senare tillfälle genomgick han ett prov med lögn-detektor och klarade det. Även hans broder Duane, som hela tiden stött Travis, genomgick testet och klarade det.

APROs ledare makarna Jim och Coral Lorenzen träffade Travis, liksom APROs forskningsledare dr James Harder. Fysiologen Harold A. Cahn, som tillhör APRO, intervjuade Travis och gjorde ett rorschachtest på honom. Cahns slutsats var att Travis Walton inte var extremt lättsuggerad och hade en god, normal personlighetsstruktur. En psykolog gjorde ett annat test, vilket visade att Travis var fullt normal och att ingenting tydde på psykos.

Även APROs dr Leo Sprinkle, psykolog, samtalade med Travis. Sprinkle ansåg att fallet Travis Walton var ett bra fall, bl a på grund av att det fanns sex vittnen till UFO-observationen och att lögn-detektortesten var positiva.

Travis Walton själv gör ett gott intryck. Han är intelligent och diskuterar sin upplevelse lågmält, försöker redogöra för fakta så fullständigt som möjligt. Han är av naturen tyst och tillbakadragen och inte benägen att söka publicitet.

Sprinkle anser att Walton, fastän han inte har högre utbildning, är en skarp iakttagare och villig att

vara till hjälp för seriös UFO-forskning så gott han kan.

I massmedia gjordes flera påståenden om Travis, som gick ut på att han inte var trovärdig. Det uppgavs tex att han före den påstådda kidnappningen hade tagit kontakt med en radioman för att få vara med och prata UFO men blivit avvisad och kallad "stolle". Efter händelsen skulle han ha ringt till denne radioman och sagt: "Nå, vem var det som var en stolle?" Dessa uppgifter, som NICAPs dr Bickel nämner i sin korta redogörelse i UFO Investigator, uppgav han härrörde från en sheriff, men denne har förnekat att han sagt detta. Det påstods också att Travis var UFO-fantast. Enligt Jim och Coral Lorenzen kunde deras undersökning inte bekräfta några av dessa påståenden om Travis. Men han hade haft ett visst intresse för UFO. Ett påstående att Travis förmodligen haft en upplevelse under drogpåverkan motbevisades av blod- och urinprov.

*

Vem vet, kanske unge Travis Walton verkligen togs upp av ett UFO och undersöktes där. Det finns ju andra liknande händelser beskrivna i UFO-litteraturen, tex det mycket intressanta fallet Hill (se Semitjovs "De otroliga tefaten").

Något helt övertygande UFO-fall är det svårt att träffa på. Men fallet Travis Walton är nog ett av de bättre.

Sen kan man fråga sig: vore det bra, om vi finge kontakt med intelligenser från rymden? Kanske. Kanske inte. Om dessa varelser har en avsevärt högre intellektuell kapacitet än vi och/eller har kommit mycket längre i vetenskaplig, social och annan utveckling, så skulle kanske jordmänniskans självkänsla få sig en knäck — ungefär som den hövding i Sydamerika, som forskningsresanden Rolf Blomberg berättat om: efter en flygresan till New York, som han bjöds på, kom han tillbaka till sin stam helt knäckt — han insåg hur liten han verkligen var, bara en hövding i en obetydlig avkrok av världen.

Anm. APRO (Aerial Phenomena Research Organization, Inc., 3910 E. Kleindale Road, Tucson, Arizona 85712, USA) är en UFO-forskningsorganisation med medlemmar och fall-undersökare över hela USA. Den ger ut The APRO Bulletin, som är en av de få seriösa specialtidningarna för UFO.

Philip Klass' bok

The APRO Bulletin har i decembernumret 1975 en recension av Philip Klass' bok "UFOs Explained", skriven av astronomen Walter N. Webb. Denne berömmar boken och menar att varje "seriös UFO-forskare" bör ha den i sitt bibliotek.

Flera "klassiska" fall anser han att Klass har kunnat förklara på ett tillfredsställande sätt — andra fall har behandlats oriktigt, bl a genom förtigande av viktiga fakta. Den mycket uppmärksamade Pascagoula-händelsen, som vi skrivit om i Sökaren, försöker Klass förklara genom att kritisera lögn-detektortestet: den som utförde testet hade inte licens. Men det finns andra detaljer. Webb påpekar att de båda männen, som sa sig ha blivit kidnappade av en främmande rymdfarkost, av en sheriff rapporterades ha varit dödsförskräckta och skakade i hela kroppen omedelbart efter händelsen. Webb nämner också en sak som Phil Klass har underlåtit att tala om, nämligen att männen vid ett tillfälle lämnades ensamma, varvid deras privata samtal togs upp av en bandspelare, som fick stå på. Webb har lyssnat på den inspelningen och tagit intryck av den ångslan och fruktan som männen ger uttryck för. Webb säger att han mer än på Klass tror på professor Hynek, som anlände till platsen två dagar efter händelsen, när denne säger:

"Jag kan helt enkelt inte tvivla på att dessa män har haft en mycket verklig, skrämmande upplevelse."

A B C-BOKEN FÖR MÄNNISKANS UTVECKLING

Del 1 av Jan Sandell

Upptar de viktigaste grundreglerna för uppbyggandet av det nya mänskliga samhället.

Del. 2 och 3 (under utarbetning)

Tar upp miljöförstöring, karmalagen (orsak och verkan), djurplågeriet, meditation, framtidens samhälle, nya tekniska forskningar om universums skapelse och framtidens rymdresor med ny teknik.

PRIS Del 1. Kr. 3:— + porto.

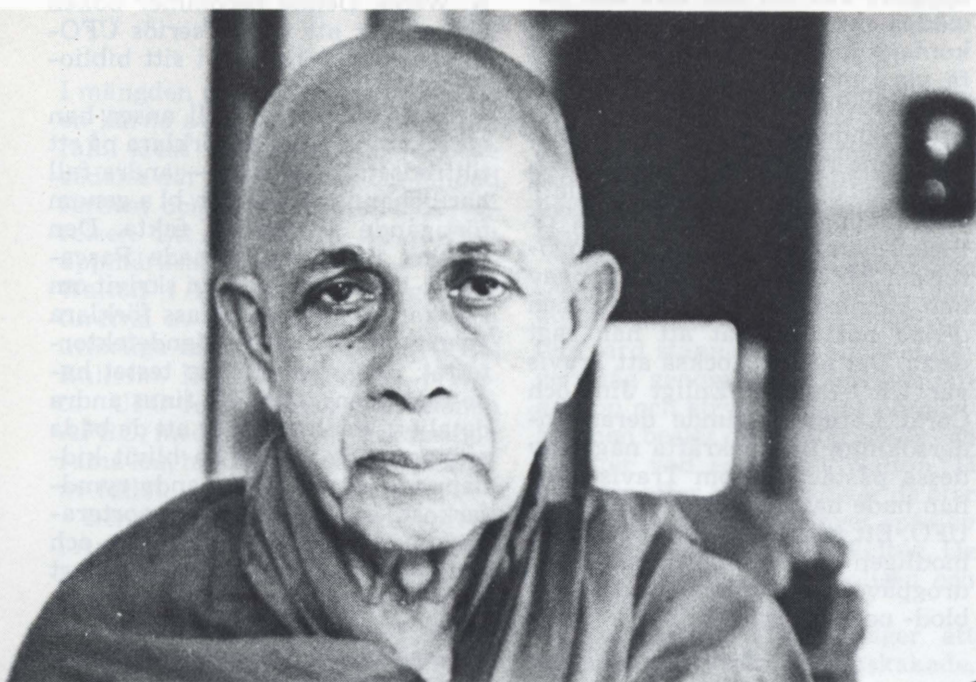
Namn

Adress.....
(v.g. texta)

KOSMOS

Box 9315, 541 03 Skövde 3

Hälsning till Sverige

Narada Maha Thera

Den danske upptäcktsresanden Jørgen Bitsch rekommenderar "Buddhism in a Nutshell" till den som klart och överskådligt vill ha besked om vad buddhismen innebär. Vid ett tillfälle upptäckte jag att den lilla boken är översatt till svenska av Gunnar Gällmo.

Den svenska utgåvan har nyligen följt mig på en resa till bl a Thailand, Hongkong, Nepal och Sri Lanka.

"Buddhismen i ett nötskal" är skriven av Narada Maha Thera, "en av Sri Lankas äldsta buddhistmunkar". Han har ett par gånger besökt Sverige. I boken ger han en koncis presentation av buddhismens lära, vilken i så hög grad har präglats av Sydostasien och också fått anhängare över hela världen.

Då jag uppehöll mig i Sri Lanka, kom jag vid ett tillfälle i kontakt med en ung buddhist, som uppmanade mig att besöka ett visst tempel i Colombo. Den unge mannen skrev ned adressen i mitt anteckningsblock, och den adressen visade jag för första bästa taxichaufför.

Olyckligtvis förstod denna chaufför inte engelska, och då han inte lät mig stiga ur bilen vid tempeladressen, började jag bli en smula orolig. Chauffören hade växlat några ord med en munk vid templets port, varefter bilen sattes igång igen. Färden gick vidare i en oro-

väckande fart genom en människomyllrande, oändligt lång gata.

Varje försök till samtal med mannen bakom ratten var förgäves, så till sist fann jag mig i mitt öde. Det fick gå som det ville.

Omsider stannade taxin utanför ett annat tempel, och sedan min "borttröfare" hade talat med ett par munkar, öppnade han bildörren med ett leende så brett att det gick från öra till öra.

Munkarna kunde engelska, och jag fick nu följande sympatiska förklaring: Chauffören var själv buddhist. Han hade förstått så mycket som att jag intresserade mig för hans religion och gärna ville ha en verklig upplevelse.

Den munk som fanns på den adress som antecknats i mitt block, hade rekommenderat chauffören att köra vidare till detta ställe. Och här ville chauffören vänta till dess jag önskade komma tillbaka till "Holiday Inn", där jag bodde. Extraturen skulle inte kosta något. Inte heller väntetiden.

En yngre munk började nu att berätta och visa mig runt. Vi befann oss i Vajiraramadhipati, ett kombinerat tempel- och klosterområde med en imponerande bibliotekssal och en karakteristisk stupa vid ett bo-träd, där unga flickor samlades för att få undervisning i såväl buddhismen som i det engel-

ska språket.

Sedan munken hade visat mig omkring, tog jag fram min svenska bok och upplyste om att det rörde sig om en skandinavisk utgåva av "Buddhism in a Nutshell".

— Författaren bor här, sa munken med ett leende. — Om jag ville träffa honom?

Det var naturligtvis en överrumplande överraskning. — Efter en kort väntetid i en tempelcell, vars asketiska prägel bröts av en kagge med sodavatten och en transistor, blev jag visad in till hans helighet Narada.

Det var ett stort, nästan magiskt ögonblick. Det är sällsynt att uppleva en sådan frid, ro och avklarad harmoni som den som utgick från Naradas enkla men värdiga gestalt.

En ovanligt vänlig man, som med detsamma fick den oväntade gästen att känna sig hemma.

Då Narada Maha Thera såg den lilla boken, blev han mycket förvånad. Han visste inte att han var översatt till svenska. Det var tydligt att det glädde honom. Och han talade länge och vackert om Sverige, som han hade många positiva intryck av.

Narada ville gärna att jag skulle framföra en hälsning till hans översättare och kommentator Gunnar Gällmo och hans personliga vän sedan många år Marcel Sirander. Men han ville också att jag om det var möjligt, skulle hälsa "hela Sverige". — Därför dessa rader i Sökaren.

I Danmark har buddhismen först under senare år väckt uppmärksamhet — och det gäller speciellt lamaismen, den tibetanska buddhismen. I Sverige däremot har det länge funnits ett buddhistiskt intresse.

Men Narada menar att buddhismen i framtiden kommer att växa sig starkare överallt i Norden, ja i hela den västliga världen.

"With metta" skrev den 77-årige Ceylonmunken i min svenska bok. I noterna står det att metta är "allkärlek", osjälvisk kärlek.

Ulf Gudmundsen

Anm. Ulf Gudmundsen är kulturredaktör på tidningen Vestkysten i Esbjerg, Danmark. Han är också författare med sju diktsamlingar utgivna.

Per Ragnar: Reflexioner

I min antologi "På väg mot en världsbild?" finns ett kapitel som har rubriken "Döden och jag". Det är författat av den svenske narkosöverläkaren Werner Duvernoy. Allt han där skriver bekräftas nu av den internationellt kända "dödexperterna", psykiatern Elisabeth Kübler-Ross. På frågan vilka de vanligaste intrycken är som ett väsen har i dödsögonblicket, vid över-

gången till "den andra sidan", svarar hon så här:

1. En fantastisk känsla av frid. Och helhet, fullkomlighet. Smärtan är försvunnen, oron och problemen likaså.

2. Den nya existensen associeras med ljus — i nästan alla fall rapporteras om en stark ljuskälla. Uttryck som "ett hav av ljus" och "bländande solsken" används ofta.

3. En person som upplevt döden har helt förlorat sin rädsla att dö igen.

4. De kände att de inte var ensamma. I 90 procent av våra fall, så förnam de, att någon kommit för att möta dem i deras nya existens.

5. De flesta som erfarit döden vittnar om att de kunde använda sina sinnen: de kunde höra, se, lukta — röra sig etc.

— Doktor Ross, möter ni mycket motstånd i ert arbete inom detta gränsvetenskapliga område från läkarkolleger och vetenskapsmän?

— Naturligtvis. Vad jag håller på med strider ju helt mot allt etablerat vetenskapligt tänkande.

— Är ni själv rädd att dö?

— Absolut inte, svarar hon i en intervju i tidningen Femina. Dr. Kübler-Ross menar, att det förefaller som alla individens sinnen

fungerade efter döden.

— De flesta rapporterar bara om syn- och hörselintryck, men i många fall har vi också luktförnimmelser, oftast behagliga, blomsterdofter och liknande.

Men det intressanta är, att jag har exempel på att människor som var förklamade eller döva kände sig hela, de blinda såg, de döva hörde och de förklamade kände att deras rörelseförmåga återvände.

— Tror ni att er övertygelse om att det finns ett nytt liv efter döden kan hjälpa er i arbetet med döende patienter och minska deras fruktan för det okända?

— Det har varit en fantastisk hjälp... Inte bara med de döende patienterna själva utan med de sörjande och efterlevande.

— Tänka sig... om folk visste att döden är inget annat än en övergång från ett stadium till ett annat — så skulle de aldrig mer rädas döden.

"När du vaknar i morgon

Är inom dig en visshet

Det finns inget slut

Allt är liv, är liv"

Så står det i dikten "Från en död om liv", som finns publicerad i min bok "Brevet till mor-mor". De orden skrivs idag av en högt renommerad psykiater. Nog är vi på väg, så säj?

Reinkarnationsfall

Forts.

der, generös mot andra men ovillig att åta sig hushållsgöromål.

Familjen Sharma förhöll sig mera reserverade än familjen Gupta till Gopals påståenden. De pekade på en del luckor i hans minne och hans misslyckande att känna igen några personer som varit välbekanta för Shaktipal. Ändå gjorde Gopal intryck på nästan alla av dem. Ibland rördes de till tårar, såsom när Gopal kände igen två fotografier av Shaktipal, där ansiktet var dolt. Flera medlemmar av familjen Sharma blev övertygade om att Gopal var deras döde broder, återfödd.

Stevensons undersökning och resonemang — som här bara beskrivits i korthet eller antytts — leder honom till slutsatsen att Gopal inte kan ha fått kännedom om Shaktipal Sharmas liv på normalt sätt, när han vid två och ett halvt års ålder började prata om att han levat tidi-

gare — och redan då gav de flesta av de informationer som finns i fallet.

Men Stevenson påstår inte att han har bevisat reinkarnationens verklighet.

*

De som är intresserade av reinkarnationsproblematiken kan hänvisas till följande litteratur:

Nils-Olof Jacobson: Liv efter döden? (Zinderman 1971)

Birgit Lange: Jordskred? (Sökaren 1969)

Sven Magnusson: Det "övernaturliga" och vår världsbild. (Zinderman 1976)

Ian Stevenson: Cases of the Reincarnation Type. Ten Cases in India. (University Press of Virginia, Charlottesville 1975)

Ian Stevenson: Cases of the Reincarnation Type. Ten Cases in India. (University Press of Virginia, Charlottesville 1975)

De tre svenska böckerna handlar delvis om återfödelsetanken.

Den levande stenen

Forts.

början och slut, förbi det som tycks åtskilja, fram till den Livgivande Principen? Såg Han att den Livgivande Principen var Han själv?

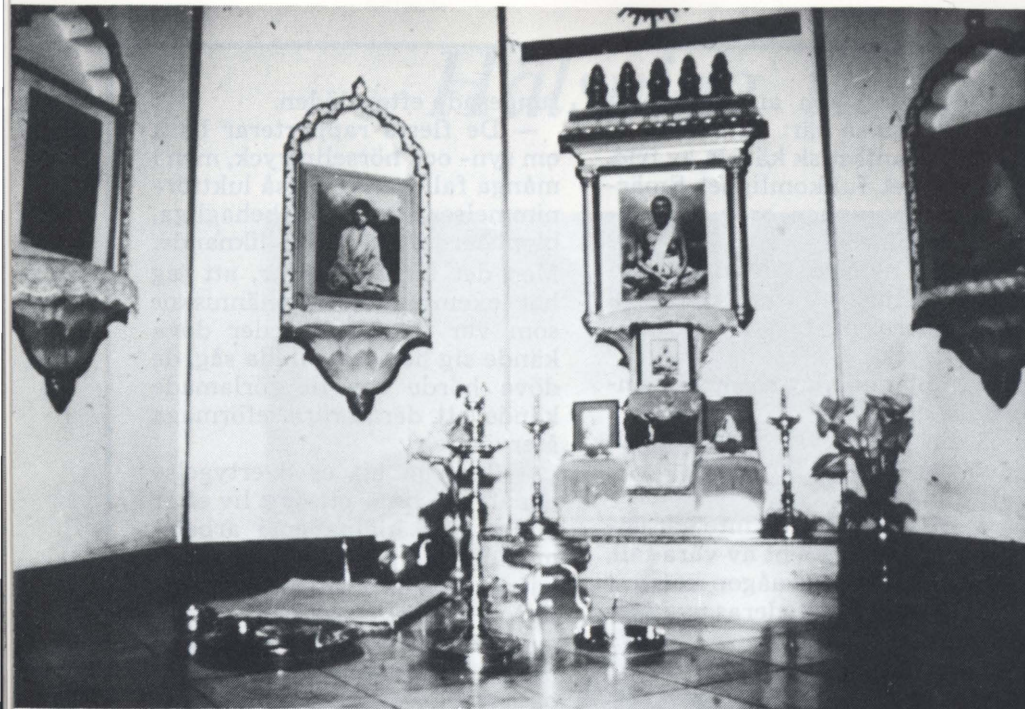
Och vi, när vi ser det hela i allt, ska inte vi också dela med oss av helheten?

O, levande luft, jord, vatten, andetag, blod, kött, o förvandlade klippor, det finns ingen början, inget slut, det finns inget levande eller icke levande. Det finns bara ständigt förnyade, oavbrutet utvecklande uttryck för oändligt liv.

När jag gick i min trädgård bad jag Gud välsigna allt levande. I bönens ögonblick visste jag att det i hela världen fanns inte en atom som inte reagerade för erkännandet.

Övers. Siri Malmberg

Anm. Tidskriften "Daily Word" utges en gång i månaden av Unity School of Christianity (adress Unity Village, Missouri 64065, USA).

Altare i Ramakrishna-missionen, Colombo, Sri Lanka

Ramakrishna-missionen

Av Sten Rodhe

Bland nutida hinduiska reformrörelser är kanske Ramakrishna-missionen den mest betydelsefulla. Den grundades 1897 i Calcutta i Indien av Swami Vivekananda. Vivekananda var lärjunge till Shri Ramakrishna, efter vilken rörelsen fått sitt namn och som alljämt får gudomlig dyrkan i rörelsen. Ramakrishna var präst i Bengalen och levde 1836—86. Genom meditativa övningar upplevde han inre gemenskap inte bara med gudinnan Kali, vars präst han var, utan också med andra indiska gudar och med Jesus. Det ledde honom fram till att inskräpa, att Gud är en enda men kan upplevas och dyrkas under många olika namn och på många olika sätt. Själva gudsupplevelsen är det viktiga, inte vad man kallar Gud eller hur man föreställer sig honom eller henne.

Ramakrishna levde under en tid, då Indien behärskades av engelsmän. För många västerlänningar var det naturligt att se ner på hinduismen och betrakta den som en vidskepelse som snart skulle försvinna. Många hinduer delade den

västerländska uppfattningen och sökte anpassa sin tro efter västerländskt tänkande. Men det kom också rörelser, som ville hålla fast vid det hinduiska arvet och förkasta det västerländska.

Efter stor tvekan beslöt Ramakrishnas lärjunge Vivekananda att resa till en stor religionskonferens i Chicago i USA 1893. Där framträdde han och framställde hinduismen som en världsreligion med framtiden för sig, som den bästa universalreligionen. Hans tal väckte stor entusiasm, och efter konferensen inbjöds han att tala om hinduismen på olika platser i USA. När han återvänt till Indien, grundade han Ramakrishna-missionen 1897. Det skedde på julafton, och han anknöt medvetet till det kristna julbudskapet. Men man tar avstånd från kristendomens exklusivitet, dess krav på att hävda Jesus som ende gudsuppenbarare och frälsare. I stället vill man foga in kristendomen i hinduismen, erkänna Jesus som frälsare och gudsuppenbarare vid sidan av andra.

Livskraftig mission

Ramakrishna-missionen har visat sig livskraftig. Den har sitt högkvarter i Calcutta. Där utbildas munkar, som blir lärare och ledare vid centra på skilda håll i världen. De flesta centra finns i Indien, men det finns centra i alla världsdelar. Själv har jag besökt Ramakrishna-centra och samtalat med deras ledare (de kallas "swami", vilket kan översättas med "munk") i Colombo, Singapore och San Francisco. I Europa finns bl a ett aktivt Ramakrishna-centrum i London (grundat 1948).

I dessa centra försiggår olika aktiviteter. Viktigast är dels studium av den indiska traditionen från Upanishaderna och Bhagavad Gita, dels meditation. Centret kallas ofta "Vedanta Centre". Vedanta betyder "Vedas slut". Termen avser ibland Upanishaderna, ibland en av de på Upanishaderna grundade filosofiska riktningarna. Den sanna verkligheten är andlig. Hur den synliga, materiella verkligheten förhåller sig till den andliga uppfattas olika, men viktigt är under alla omständigheter att komma till insikt om och uppleva den andliga verkligheten. Meditation är ett sätt att nå den insikten.

I andaktsrummen, där man samlas för meditation, finner man bilder av Ramakrishna i centrum för blicken. Vid hans ena sida avbildas Vivekananda, vid hans andra sida hans fru Sarada Devi, som blev rörelsens "moder", död först 1920. Utanför dem finner man på ena sidan Jesus, på andra sidan Buddha.

Meditation

Ramakrishna Vedanta Centre i London utgav 1972 boken "Meditation" (andra upplagan kom 1974). Den innehåller uppsatser av olika "swamier". Kapitelrubrikerna ger en antydning om innehållet: "The Context of Meditation", "Before You Sit in Meditation", "The Yoga of Concentration", "Lessons in Meditation", "The Science of Mantra or The Sacred Word", "Meditation in Monism", "About the Guru".

Veda, främst Upanishaderna, åberopas som auktoritet, och av senare skrifter framför allt Bhagavad Gita och Patanjalis Yoga-Sutra. Gärna citerar man också Bibeln,

både Gamla och Nya Testamentet, samt ibland senare kristna författare, när det visar sig att vad dessa sagt kan förenas med den hinduiska traditionen.

Raja-Yoga

Patanjali är med sin Yoga-Sutra den främsta auktoriteten för vad som kallas Raja-Yoga, den kungliga yogan. (Yoga betyder egentligen förening och avser jagets förening med Gud. Men ordet har vidsträckt användning och används bl a för att beteckna olika rörelser och riktningar. En av dessa riktningar är hatha-yoga, som främst sysslar med kroppsövningar. I västerlandet är det ofta hatha-yogas kroppsövningar man avser, då man använder ordet yoga.)

Ramakrishna-missionens grundare Vivekananda utgav boken "Raja-Yoga" med kommentar till Patanjalis Yoga-Sutra. (Den finns i dansk översättning, 1971.)

I Raja-Yoga urskiljer man åtta stadier i meditationen:

1) Yama, som innebär återhållsamhet på skilda sätt: inte skada, inte ljuga, inte stjäla, inte leva okyskt.

2) Niyama, som innebär renhet till kropp och själ, frihet från begär.

3) Asana, kroppshållning. Patanjali nämner att sitta avspänt och fast. Det är som nämnts främst i Hatha-Yoga, som olika kroppsställningar tränas.

4) Pranayama, kontroll av prana. Med "prana" avses livsandar, som inte är detsamma som andedräkten men har att göra med den, och i praktiken handlar pranayama främst om andningskontroll.

5) Pratyahara, att dra tillbaka sinnet från dess spridda uppmärksamhet.

6) Dharana, att koncentrera sinnet på ett bestämt objekt, Gud eller någon symbol för Gud.

7) Dhyana, egentlig meditation, vartill de ovannämnda stadierna är förstadier.

8) Samadhi, slutmålet, där objekt och subjekt sammanfaller, medvetandet inte längre är medvetande om någonting. Samadhi är en förlängning av dhyana. Det sägs, att dhyana kommer efter 12 sekunders dharana och att samadhi kommer efter 12x12, dvs 144 sekunder (24 minuter). — Det är långt ifrån alla som mediterar som har lyckats att nå samadhi. Ramakrishna själv var känd för att ofta komma i samadhi-tillstånd och befinna sig i det under långa perioder.

Tantrism

I Ramakrishna-munkarnas meditationsbok redogörs för de olika meditationsstadierna. Där finns också filosofiska utläggningar av meditationens innebörd och praktiska övningsanvisningar. Den övning som beskrivs utförligast är den som kallas "att väcka kundalini". Den har inte sitt ursprung i Upanishaderna och Vedanta utan i den sk tantriska filosofin, men Ramakrishna prövade den, jämte många andra meditationsformer, och rekommenderade den.

Den tantriska filosofin anses ha urgamla anor men framträder som en särskild riktning inte förrän på 6—700-talen e. Kr. Gud kallas i tantrismen Shiva och man vänder sig främst till hans Shakti. Shakti är den skapande kraften och symboli-

seras ofta som Shivas gemål, den gudomliga modern. Det var som präst hos den gudomliga modern, här kallad Kali, som Ramakrishna gjorde sina grundläggande upplevelser.

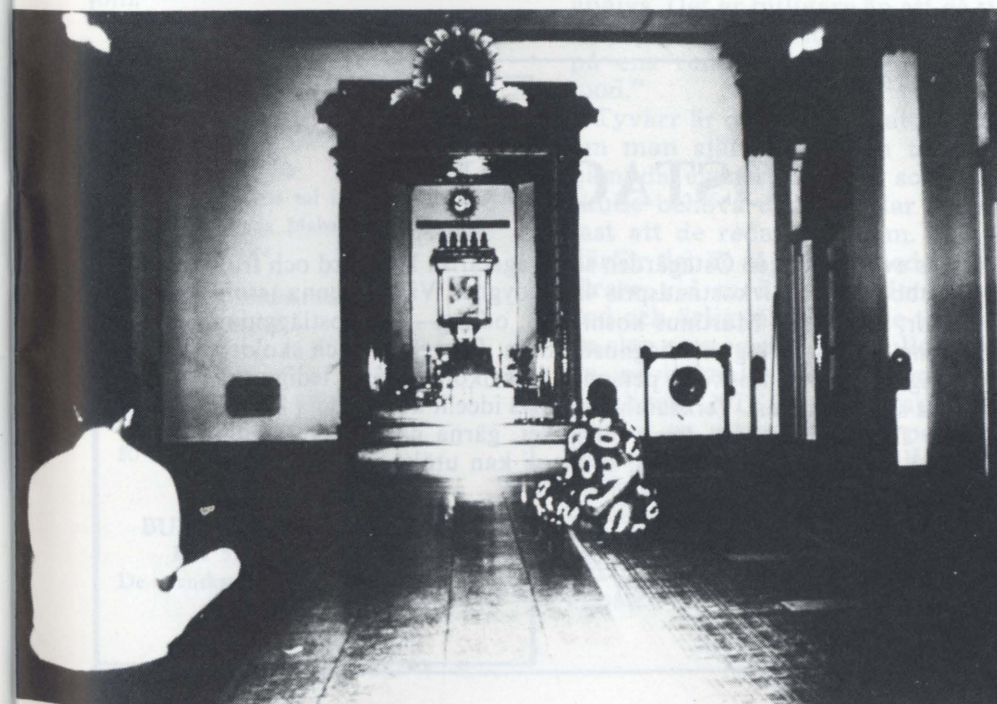
Ordet "kundalini" betyder "den hoprullade" och avser en hoprullad orm, som skall väckas och ge kraft. Den tänks befinna sig längst ner i kroppen. Man tänker sig i kroppen sju centra, chakra, symboliserade av lotusblommor — det inskräps ofta att det bara är fråga om symboler och att man inte skall tro att det finns en orm och lotusblommor i kroppen. Längst ned i ryggslutet finns muladhara-chakra, roten, där kundalini befinner sig i vila. Vid könsorganen finns svadhistana-chakra, genitalcentret, vid naveln finns manipura-chakra, vid hjärtat anahata-chakra, vid halsen visuddha-chakra, mellan ögonbrynen ajna-chakra och längst upp vid hjärnan den tusenbladiga lotusen sahasrara. I meditationsanvisningarna sägs hur man genom medvetandets inriktning skall väcka kundalini-kraften och få den att röra sig upp genom de olika centra, som då får liv. De olika centra kombineras med olika färger och anknyts till olika funktioner.

För att kundalini-meditationen skall verka bör den utföras minst två gånger om dagen, sägs det. Om man håller på med det i två år, bör man märka, att man behärskar den och kan då koncentrera sig på delar av den, t ex på anahata, som symboliserar det goda, kärleken, på visuddha, som symboliserar det sköna, eller på ajna, som symboliserar visdomen, det sanna.

Kundalini upplevs som värme, som en eld, som sprider sig uppåt i kroppen genom de olika centra.

Egna upplevelser ej viktigast

Den kraft man vinner genom meditation bör komma alla till del. I meditationen skall man visserligen frigöra sig från alla yttre band, men inte för egen vinnings skull. I Ramakrishna-munkarnas meditationsbok är Swami Gnaneshvarananda mycket ivrig att betona, att den som mediterar inte drar sig undan världens nöd i självisk flykt. Han tror på tankens kraft och på att den mediterande kan sända ut tankevägor, "vibrationer", som hjälper de nödställda. Munkarna har inte materiella ägodelar att hjälpa de fattiga med, skriver han, men den tankekraft de utstrålar

Gudstjänst i Ramakrishna-missionen

kan dels hjälpa de fattiga att härda ut, dels påverka de rika att dela med sig. Under inga förhållanden får den mediterande behålla meditationsresultaten för sig själv som något slags prestation. Gläder han sig över märkliga upplevelser eller finner sig ha märkliga krafter tack vare meditationen, måste han snabbt skynda vidare. "Tala inte om dina märkliga upplevelser", heter det. All kraft skall ställas till allas, det helas förfogande. Den som tror på en personlig Gud ställer allt till hans förfogande. I Ramakrishna-missionen lämnas det öppet, om man tror på en personlig Gud eller inte.

Mantra

I en särskild uppsats i boken "Meditation" understryks betydelsen av mantra, det heliga ordet. Mantraorden är skapade av de gamla vismännen, rishierna, och har samband med gudomligheter. De har stor kraft, då de ständigt upprepas högt eller tyst. Högst bland alla mantra-ord står OM. Denna syn på mantra sågs vara gemensam för alla riktningar som stöder sig på Veda.

Meditationens mål enligt Ramakrishna-missionen

Meditationens mål är att förenas med Gud, inse jagets identitet med Gud. Vivekananda citeras: "Varje själ är potentiellt gudomlig. Målet är att manifestera denna inre gudomlighet genom att kontrollera den yttre och den inre naturen." Man skall inse, att man har en kropp, och förstå, att jaget inte är kroppen.

Anm. Sten Rodhe är lektor och läroboksförfattare i religionskunskap.

Ramakrishna-altare

INTRESSANT BOK!

Sven Magnusson

Det "övernaturliga" och vår världsbild

**SVEN MAGNUSSON:
DET "ÖVERNATURLIGA"
OCH VÅR
VÄRLDSBILD.**

Det är en sällsynt positiv saklig bok i ämnet.

Per Ragnar i Kvällsposten

Som helhet är "Det 'övernaturliga' och vår världsbild" en välskriven och intressant bok, som jag gärna rekommenderar som en introduktion. Vad jag särskilt uppskattar hos SM är att han diskuterar parapsykologins implikationer för vår livsåskådning, vår världsbild och människosyn. Denna debatt måste hållas igång parallellt med forskningen.

I. Nilsson i SPF-information

Han är alls inte naiv och godtrogen, han är försiktig och kritisk... Det har blivit en sympatisk och intressant skrift, som hedrar författaren, "sökaren".

Sven Stolpe i NWT m. fl. tidningar

Pris inb. 45:—

I varje bokhandel eller direkt från

ZINDERMANS FÖRLAG

Box 310, 401 25 Göteborg 1
Tel. 031/13 78 32

ÖSTAGÅRDEN

drives av Föreningen Östagården som vegetarisk kursgård och fritidsgård. 10 dubbelrum. Självkostnadspris 45:— dygnet. Vi har denna termin fasteveckor, jazzballet, Martinus kosmologi, odling—kompostläggning—matlagning och förvaring, irisdiagnostik m.m. Föreningar och skolor kan här arrangera kurser. Enskilda personer är välkomna vissa lediga tider, t.ex. under semestertiden. Verksamheten drivs ideellt av frivilliga krafter och vi söker fler medarbetare, spec. till köket, gärna någon som skulle kunna stanna längre perioder ibland, så att vi kan utöka vår verksamhet.

ÖSTAGÅRDEN, Östavägen 28, 150 32 Stallarholmen
Tel. 0152/407 79. (Säkrast att skriva)

Houdini

flöd på vital energi, emedan vid sådana seanser stora mängder psykisk kraft är nödvändiga. Denna förvånansvärda manifestation av ett av naturens mest tydliga underverk betraktades antagligen av publiken som ett mycket skickligt konststycke."

Men om nu Houdini, som Doyle tror, inte var någon vanlig trollkonstnär, utan en människa i besittning av extraordinära psykiska krafter — kanske i samarbete med andar — varför underströk han då ständigt att allt han gjorde var naturliga trick — fast han aldrig avslöjade hur han gick tillväga — och varför angrep han våldsamt spiritismens medier för bluff? Kanske förstod Houdini att det beundrande intresset för hans uppvisningar skulle minska, om han påstod att han ägde en psykisk kraft. Han ville framstå som en skicklig magiker, som uttänkte fantastiska knep med vilka han gjorde till synes övernaturliga prestationer. Om han förklarar att det rörde sig om psykiska skeenden, som han själv inte begrep, skulle han ha förvandlats från en framstående, välsedd och välbetald trollkarl till ett suspekt medium. Därför gjorde han allt han kunde för att göra troligt att det var egna trick som åstadkom alla uppvisningarna. Han visste också att många "medier" verkligen fusade. (Det fanns affärer som tillhandahöll diverse material för falska seanser.) Ungefär så ser Doyle det.

Houdini dog 1926 (av brusten blindtarm). Doyle skriver att "världen blev fattigare genom hans frånfalle". Det kan man hålla med om.

Forts.

Berätta om Sökaren för Dina vänner!

FÖDELSEHOROSKOP OCH SPÅDOMAR

Ange vilket som önskas och så exakta uppgifter som möjligt om tid och plats för födelsen.

Födelsehoroskop 40:—

Allmän spådom: 20:—

Specialspådom: 30—40:—

KENT SKOGLUND
VALLVÄGEN 11 a
824 00 HUDIKSVALL

UFO OCKULTISM ESP

ANDLIG UTVECKLING

Engelskspråkig litteratur
700 titlar i lager varav 100 i pocket.

Rekvirera våra boklistor!

EDISTA postorderbokhandel
Box 4003, 180 10 ENEBYBERG

Besök gärna vårt lager efter överens-
kommelse per tfn 08/758 62 50.

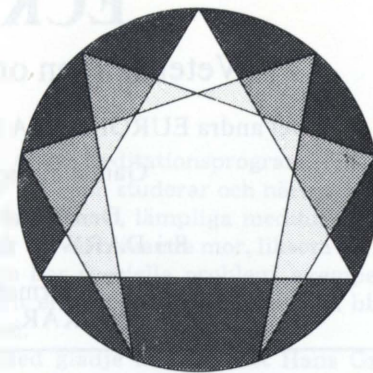
Brev

VARNING ! !

I nr. 5/76 av Sökaren sägs i en intervju med Syster Amita Nisatta ang. Vipassana-meditation: "Vipassana-metoden är ett slags självpsykoanalys. Det är billigare än att gå till en psykiater, men ställer stora krav på ens renhet, ärlighet och tålamod."

Tyvärr är det omöjligt att avgöra om man själv har dessa tre sistnämnda egenskaper. De som bäst skulle behöva dem inbillar sig oftast att de redan har dem. Det är därför det är så viktigt med en god lärare vid meditation. Men ingen god och ärlig lärare skulle ta emot en elev som egentligen skulle behöva psykoanalys. Buddhismen är nämligen INTE psyko-terapi utan istället en metod för den psykiskt friske att nå än längre andligt. Den psykiskt sjuka får sitt tillstånd bara förvärrat av meditation. Jag har tyvärr sett några skrämmande exempel på detta både i Norden och i Japan.

Forshaga 1/6 1976
Björn Wester

GURDJIEFF OUSPENSKY CENTERS

PRACTICAL APPLICATION
OF
ESOTERIC KNOWLEDGE

ACCEPTING STUDENTS
SWEDEN

LUND 136014
MALMÖ 31344
GÖTEBORG 544511
STOCKHOLM 7653925

DENMARK
COPENHAGEN (02) 735606

VATTUMANNEN

Bokhandel och
postorder

NY KATALOG 1975

med nya titlar från
USA och England.

Order: tel. 08/10 69 15

Affär i Strindbergs Blå Tornet
Drottninggatan 83, Stockholm

Meditation, yoga, astrologi, massage,
akupunktur, makrobiotik, flygande te-
fat, skivor, affischer, rökelse.

Nu bättre och snabbare leveranser.

VATTUMANNEN
Box 45096
104 30 Stockholm

ECKANKAR

Vetenskapen om Totalt Medvetande

Det andra EUROPEISKA SEMINARIET 27—28 augusti 1976

Gamla Riksdagshuset, Stockholm

Den Levande ECK-Mästaren
Sri DARWIN GROSS kommer att tala.

Information erhålles från
ECKANKAR, Fack, 104 32 Stockholm

Resa till Filippinerna

den 1 september, 17 dagar

Direktflyg från Arlanda via Köpenhamn. Inkl. anslutningsflyg från Göteborg eller Jönköping och med inkvartering i dubbelrum på bra hotell 4.850:—. Enkelrumstillägg 350:—. Första veckan i Manila (Quezon City), andra veckan i Dagupan, Pangasinan och Nalinac Beach Hotel, strandhotell vid Kinesiska sjön.

Reservation för ev. prishöjning.

Förfrågningar och anmälningar till reseledaren Kaj Alwestrand, Bystämmsgatan 9, 725 90 Västerås, tel. 021/526 08.

DET MÄNSKLIGA SINNET ...

NÄR ALLT ANNAT SLÅR FEL LÄS ANVISNINGARNA

PRIS 60 KR
KÖP, LÄS och ANVÄND
DENNA BOK

Bli mer dig själv —
uppnå större förståelse
BESTÄLL IDAG!
SCIENTOLOGIKYRKAN
I SVERIGE,
STOCKHOLMS-
FÖRSAMLINGEN
Kammakargatan 46
111 60 Stockholm
Tel. 20 19 55

Copyright © 1975
av L. Ron Hubbard
EFTERTRYCK FÖRBJUDES
Scientology är en tillämpad
religiös filosofi

Skicka mig ex av boken DIANETIK: DEN MODERNA VETENSKAPEN OM MENTAL HÄLSA av L. Ron Hubbard

Jag betalar med check ☐
Jag betalar per postförskott ☐
Jag betalar per postgiro nr 50 09 41-0 ☐

Namn

Adress

Postadress Tel.

Alla beställningar levereras inom 24 timmar
Scientologykyrkan i Sverige, Stockholmsförsamlingen
Kammakargatan 46, 111 60 Stockholm. Tel. 08/20 19 55

Kontakt

25-årig kvinna önskar komma i kontakt med man 25—40 år, intresserad av de djupare tingen i tillvaron. Mina intressen: litteratur, musik, parapsykologi, natur.
Svar till "Tvilling", Sökaren f.v.b.

Ett jobb med trivsel och mening: Skulle också Du, på något sätt i handling vilja ge uttryck för Dina tankar. Min verksamhet med bl a större markområde står öppen, och väntar på Dej eller Er.
Svar till "Att visa en väg", Box 6202, 961 00 Boden.

Mina vänner, var finns ni? Jag är några och tjuo år, vegetarian, intresserad av allt som rör Nya Tidsåldern, av musik, bio, dans, promenader, lite motion. Förutom min man behöver jag er — både tjejer och killar.
Svar till "Oxen", Sökaren f.v.b.

Jag är dödstrött på den skrämmande tydligheten och tomheten i dagens samhälle, då speciellt när det gäller relationerna manligt—kvinnligt. Är du en flicka 25—30 år, omkring 165 lång, trevligt utseende, funderar du allvarligt över livets mening och universums storslagenhet, hör av dig. Om du skulle råka "sända på samma våglängd" som jag, är jag ganska övertygad om att du kan komma att få uppleva ditt livs äventyr hos mig, för jag är ett äventyrets barn. Spännande? Well, give it a try. Helst från Göteborgstrakten.
Svar till "It is all a matter of vibration", Sökaren f.v.b.

BOKRECENSIONER

Lyssna inåt

"Meditation kräver inte att man sitter med benen i kors och får kramp i vad-muskulerna." Orden är Hans Granqvists i hans nyutkomna bok *Lyssna inåt, en handbok i meditation* (Aldus 1976, 100 sidor, pris ca 29:00). De ger i ett nötskal den grunduppfattning han har om meditation. Hans Granqvist, mera känd som radioreporter i Hongkong, menar att meditation är något naturligt och inte bara förbehållet en viss sorts människor; det passar alla. Det enda som egentligen krävs är självdisciplinen att avsätta en viss tid varje dag för övningar: i boken rekommenderas två tjugominuterspass. Själv skriver Hans Granqvist: Jag skulle aldrig haft tid att skriva denna bok, om jag inte "slängt bort" 40 minuter om dagen på meditation.

Det finns många positiva drag hos detta nytillskott i meditationslitteraturen. Ett plus är att boken, till skillnad från många andra meditationsböcker, är fantastiskt rolig på sina ställen. Och samtidigt som Hans Granqvist är enormt kunnig och engagerad i det han skriver om (han undervisar själv i meditation i Hongkong) har han den sällsynta förmågan att kunna betrakta det hela utifrån, men hela tiden med ett välvilligt leende på läpparna. Det är en ärlig bok, och trots att författarens önskan naturligtvis är att få läsaren att börja meditera, är han samtidigt kritisk till vissa av sina egna påståenden och även till de rön som idag finns om meditationens verkningar. — Och visst har han rätt, när han i första kapitlet skriver: "Tro inte på vad meditationsentusiasterna säger. Prova själv." Så fungerar det, det vet vi alla som mediterar. Det är oändligt svårt att förklara och överföra till en annan människa vad man upplever i meditation. Man måste själv uppleva det, först då förstår man något.

"Lyssna inåt" är också en praktisk bok, som på ett vettigt sätt systematiserar de viktigaste meditationssystemen och presenterar dessa, för att var och en sedan ska kunna finna det system som passar honom eller henne bäst. Granqvist delar upp meditationssystemen i tre huvudgrupper: grundmeditationer, koncentration och kontemplation, men påpekar att det inte går några skarpa gränser dem emellan och att kombinationer mellan de tre grundsystemen ofta ger utmärkta resultat.

Författaren lägger stor vikt vid att beskriva dessa tre grundsystem. Speciellt intressant är avsnittet om de fyra

"grundmeditationerna": andetagsräkning, TM, traditionell mantrameditation och Bensons mantravariant. TM-systemet behandlas flitigt i boken och är enligt Granqvist utan tvekan ett av de mest praktiska system som finns. Dock tycker han att det är tid att avmystifiera mantrat. Han har själv låtit sina elever använda mantran som "one" och "moon", när han undervisar i meditation i Hongkong. Dessa mantran bör vara användbara också i Sverige.

I avsnittet om koncentrationen tar författaren bl a upp ett system som han kallar lotusmeditation. Detta menar han kan ge utomordentligt goda resultat i terapeutiskt syfte tillsammans med en vägledare. Även övningar som skärper kroppsmedvetandet behandlas i detta avsnitt liksom koncentrationsövningar med färg och ljus.

Kontemplationsavsnittet ägnas bl a den taoistiska trädgårdsmästar-kontemplationen, om vilken Granqvist skriver följande: "Jag hoppas att ni kommer att älska den lika mycket som jag: som en exotisk blomma i en samling av huvudsakligen nyttighetsbetonade övningar. Tyvärr saknar nog de flesta människor den verkliga entusiasmen när det gäller att sitta i snöslask och titta på ett träd. Men med smärre justeringar är också trädgårdsmästar-kontemplationen fullt användbar."

I kapitlet om fysisk och psykisk terapi refererar Granqvist till en mängd undersökningar, främst från USA, om meditationens olika effekter. Det är i princip samma typer av uppgifter som man hittar i andra meditationsböcker, men även en del nya infallsvinklar presenteras. Dr Bernard Glueck har bl a undersökt betydelsen av olika avspänningsmetoder för psykiatrisk vård. "Dr Glueck hävdar att mantrat är den avgörande faktorn i meditationen. EEG-mätningar visar, skrev han, att mantrat tydligen kan åstadkomma betydande förändringar i hjärnans verksamhet på några få sekunder. Hans teori är att det tysta upprepadet av mantrat i hjärnans talcentrum ger upphov till en modulationsfrekvens på det lägre bandet av alfavågor och högre bandet av thetavågor som tränger in i närliggande delar av hjärnan och påverkar vissa automatiska funktioner inklusive hjärtats verksamhet, andning och blodtrycket."

Boken avslutas med ett kapitel med följande rubrik: Vem bör välja vilket system? Här plockar Granqvist fram olika praktiska situationer och problem och hur dessa kan lösas med hjälp

av olika meditationsprogram, t ex tips för den som studerar och närmar sig en svår examen, lämpliga meditationsformer för en blivande mor, liksom för den som har speciella problem, exempelvis sprit eller rökning, som han vill bli av med.

Med glädje har jag läst Hans Granqvist lilla meditationsbok och känner att jag kommer att återvända till den flera gånger, främst kanske för att den ger så många konkreta råd om olika typer av meditation. Den som inte mediterar men är intresserad av meditation kan knappast hitta en lämpligare bok på svenska idag. Men även för den som redan mediterar är boken en liten guldgruva. Lyssna gärna först till Hans Granqvist, innan du ger dig in i det stora äventyret att "lyssna inåt"!

Eva Jagrell-Akesson

Joan Grant på svenska

I den ockulta vågen har den engelska författarinnan Joan Grant utkommit i två volymer på Berghs förlag.

1. *Romanen Jag var Egyptens drottning*, pris 43:—, som lär bygga på reinkarnationsminnen. Den är översatt av Frans G. Bengtsson och kom första gången på svenska 1938, ett år efter originalets utgivning på engelska.

2. *Alla mina liv*, som Joan Grant skrivit tillsammans med sin make, psykiatern Denys Kelsey. Den har undertiteln "Om reinkarnation och psykotterapi" och kostar 39:—. Förra året kom den, och översättare är Puck Beer.

Kanske är jag för kritisk, för kräsen eller för lästrött. Men jag tycker inte om någon av de här böckerna. Romanen tråkar ut mig, och jag har inte förmått att läsa den i dess helhet. Någon betydelse för en livsåskådningsintresserad person, eller sökare, kan den knappast ha. Kunskap om det gamla Egypten kan man inte anse att den ger. Reinkarnationsminnen av detta slag har ju aldrig karaktär av säker kunskap.

I Grants och Kelseys gemensamma arbete har de skrivit vartannat kapitel var. Grants bidrag är bagatellartade och har inget väsentligt med återfödelse-tanken att göra. Kelsey är intressantare men inte särskilt vetenskaplig i sin uppfattning. Det är dock av intresse att ta del av hans berättelser hur han botat några neuroser genom att hypnotiskt återföra patienter till deras "tidigare liv", där någon händelse påträffats som förklarat neurosen.

SM

Kritik av pseudokritik

Per Magnusson

Ett ovanligt paranormalt fenomen: levitation av bord.

Inte sällan beskylls alltjämt de människor som studerar "övernaturliga", "ockulta", paranormala och liknande företeelser för att vara okritiska. De som menar sig inte vara lika okritiska (läs: dumma) anser att de andra inte förstår sig på kritisk granskning, utan är godtrogna, lättlurade — offer för förlagna bedragare eller för eget eller andras självbedrägeri.

Varför är det nu okritiskt att godta rapporter om klärvoajans, psykokinesi (t ex Geller) UFOs etc.? Jo, de sakerna är så väldigt osannolika, sägs det, ja nästan alldeles omöjliga. Om de parapsykologiska fenomenen är verkliga, kullkastar de den världsbild som Vetenskapen byggt upp. Och Vetenskapen, den representerar ju Intelligens och Kunskap.

Jaha, tänker man kanske i sin känsla av litenhet, då är det ju bra att det finns människor som är så kritiska och duktiga. Kanske vi andra rentav kan lära oss den kri-

tiska metoden av dem — så att vi blir mindre lättlurade och kanske slutar tro på det "övernaturliga" och ägnar oss åt lämpligare sysselsättningar.

Men om man nu tittar litet kritiskt (!) på dessa personers resonemang och attityd, så finner man att deras förment så intelligent kritik brukar vända sig åt ett enda håll. De förhåller sig kritiska till påståenden som de inte gillar men godtar lätt uppgifter som stöder deras egen tro! Deras "kritiska attityd" är i själva verket inget annat än en ointelligent fördomsfullhet. De kan okritiskt upprepa okontrollerade uppgifter, bara dessa stämmer överens med deras fördomar. Man hittar lätt exempel på detta.

Sen har vi dem som försöker vara roliga — på andras bekostnad — genom att gyckla med "tron" på det övernaturliga. De vill ha applåder för sin skämsamhet, och får säkert detta, men kanske anar de inte att de för många framstår som

okunniga, dumma och gemena. Genom spydigheter utsätter man sig lätt själv för andras missaktning.

Kanske dock den tiden närmar sig då den falska kritikens folk blir utbuade, då det inte längre bereds plats för dem i massmedia. Ju mer saklig information som sprids om parapsykologi, UFOs etc., desto mer kan pseudokritiken i massmedia reduceras.

Problemet är ett informationsproblem. Och där är kvalitet inte det enda som är av vikt. Kvantiteten har också stor betydelse. Det behövs mer information genom fler kanaler: fler bra böcker, fler artiklar i de stora tidningarna, fler program i TV och radio, fler offentliga föredrag. Så kan kunskapen ökas, antalet intresserade stiga — och forskningen bli mer omfattande. Och då kan mer och mer av det Okända kartläggas — till vår egen nytta och tillfredsställelse, hoppas vi.

SÖKAREN

Nr 7 1976 Argång 13

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Postgiro: 70 60 47-8
Bankgiro: 372-8128
Telefon: 08/69 60 27

Red o ansv utg: Sven Magnusson

I redaktionen: Nils-Olof Jacobson

Sökaren är en oberoende tidskrift för livsåskådningsfrågor, där skilda meningar kan föras fram.

För varor och tjänster som utbjuds i annonser i denna tidskrift svarar endast annonsörerna själva.

Tryckt hos Sjuhäradsbygdens Tryckeri AB, Borås, 1976

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (10 nr) 45:—

Halvår 24:—

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 500:—, halvsida 300:—, småannonser 10:— per spalt-cm men minst 30:—.

INNEHÅLL:

Göran Brusewitz:

Var ute-äter man vegetariskt i Stockholm 2

Bisse Thofelt:

Ljus 5

Agne Windmark:

30 år med Martinus världsbild 6

Fall av reinkarnationstyp i Indien 10

Per Schmeling:

Osjälviskhet som livsstil 12

Barbro Melander, en sökare som jobbar 17

Ove Johnsson:

Rätt till kärlek 18

Den gåtfulle Houdini 19

James Dillet Freeman:

Den levande stenen 21

UFO-fallet Travis Walton 22

Ulf Gudmundsen:

Hälsning till Sverige 24

Per Ragnar:

Reflexioner 25

Sten Rodhe:

Ramakrishnamissionen 26